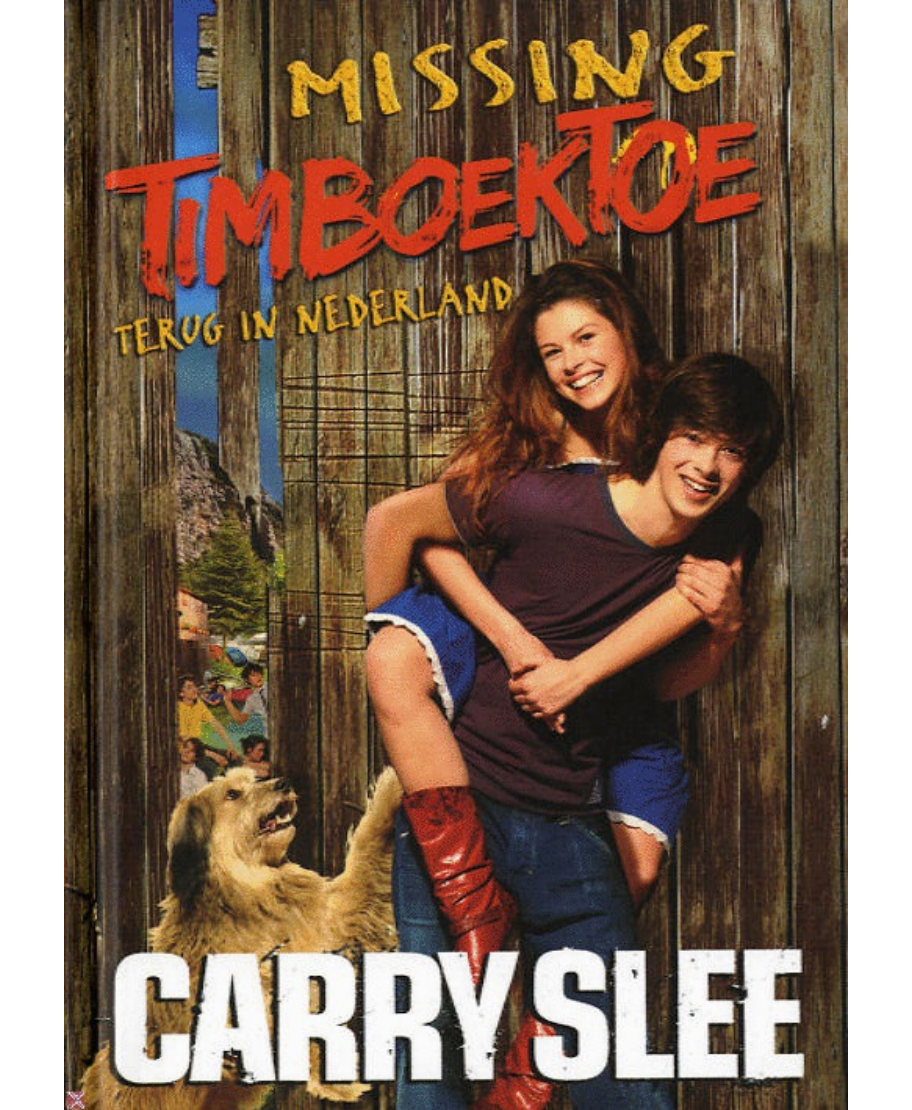

MISSING TIMBOEKTOE

TERUG IN NEDERLAND

A movie poster for the film 'Missing Timboektoe'. The background is a rustic wooden wall. In the center, a young woman with long brown hair, wearing a purple t-shirt and blue jeans, is carrying a young man with dark hair in her arms. Both are smiling. The woman is wearing red boots. In the bottom left corner, a golden retriever is looking up. On the left side, there is a vertical strip showing a scene from the movie with a group of people in a village. At the bottom, the name 'CARRY SLEE' is written in large, white, bold letters.

CARRY SLEE

In de trein van Frankrijk naar Nederland klinkt de Timboektoe-ringtone.

'Nee, he?'' verzucht Annabel. 'Niet weer!' Ze zet haar iPod keihard zodat ze de ringtone niet hoeft te horen. Romeo draait aan het knopje van haar iPod en zet hem uit. 'We moeten afkicken.'

Juist omdat Annabel dat zo moeilijk vindt, wil ze de tune niet horen. Ze heeft deze zomer verkering met Kars gekregen en nu moet ze alleen terug. Ze mist hem na een dag al zo verschrikkelijk! Ze weet niet eens wanneer ze elkaar weer zien, misschien pas met Kerstmis. Dat houdt ze nooit vol! Gelukkig is ze niet de enige die zich rot voelt. Justin mist Isa ook, hij kijkt al de hele reis afwezig naar buiten. Maar Romeo en Stef zijn supervrolijk.

Romeo fluit naar een paar meiden die door de coupe lopen. 'Dat ziet er niet gek uit!' Hij stoot Stef aan. 'Als jullie geen plek kunnen vinden, mogen jullie hier wel zit-ten.' Stef tikt met zijn hand op zijn schoot. 'Zeker bij jou!' roept een van de meiden. 'Ik kan wel iets leukers bedenken.' Giechelend lopen ze door. 'Het is maar goed dat we weer bijna in Nederland zijn,' zegt Romeo. 'Die meiden zijn hier veel te brutaal geworden toen wij er niet waren.'

'Wat denk je daarvan?' Stef wijst naar een groepje meiden dat op het perron staat.

'Ik geloof dat wij in de verkeerde coupe zitten, Stef,' zegt Romeo als de meiden het treinstel aan de andere kant in lopen. De jongens staan op en gaan ze achterna. He he, even rust, denkt Annabel. Nu kan ze mooi even een sms'je naar Sharon sturen. Dat is het enige voordeel nu ze weer thuiskomt. Natuurlijk heeft ze haar ouders en haar broer gemist, maar haar vriendin Sharon ook. Ze wil haar meteen zien. Toen zij allemaal in Frankrijk waren, heeft Sharon verkering gekregen. Is het nog aan? sms't Annabel.

Sharon straalt helemaal als ze Annabels sms'je leest. Hartstikke aan. Ik zie je vanavond in De Papegaai, sms't ze gauw terug.

Ze kijkt naar Michael, die net een nieuwe cd opzet. Dan kan ik eindelijk over je vertellen, denkt Sharon. Ze is nog nooit zo verliefd geweest.

Aan het begin van de vakantie was ze ook op Timboektoe, maar ze is teruggegaan omdat ze heimwee had. Achteraf is ze blij, anders had ze Michael nooit ontmoet. Ze vindt hem zo'n hunk, met zijn donkere krullen en zijn bruine ogen. Hij ziet er supergespierd uit.

Ze had hem in het zwembad gespot. Hij was aan het duiken, echt waanzinnig goed. Ze stond een tijdje naar hem te kijken, maar ze had nooit gedacht dat ze zo'n knappe jongen kon krijgen. Helemaal niet omdat hij een stuk ouder lijkt dan zij. Toen ze samen met haar nichtje op het grasveld ging zitten, zag ze hem ineens met een groepje jongens. Hij kwam steeds dichterbij en ineens knipoogde hij naar hen. Ze dacht dat het voor haar nichtje was bestemd, maar hij knipoogde naar haar!

Toen ze hem de volgende dag weer bij het zwembad zag, kocht hij een ijsje voor haar. Een week later was het aan en toen hebben ze voor het eerst gezoend. Ze heeft een superromantische vakantie gehad; bijna elke dag heeft ze Michael gezien. 'Wie sms'te jou?' vraagt Michael. Hij gaat naast haar op het bed zitten.

'Annabel,' antwoordt Sharon. 'Ik vind het zo gaaf dat ze weer naar huis komt. Vanavond ga ik naar haar toe.'

'Dus dan laat je me de hele avond alleen.' Michael slaat een arm om haar heen. 'Ja,' zegt Sharon.

'Dan heb je nu wel wat goed te maken,' zegt Michael. Hij trekt haar naar zich toe en kust haar.

Sharon kijkt hem smoorverliefd aan. Michael kan zo lekker zoenen.

'Voor de hele avond is dit niet genoeg,' zegt hij plagerig. 'Goed dan.' Sharon kust hem weer.

Michael trekt haar nog dichter naar zich toe. 'Mij zomaar in de steek laten, op zaterdagavond. Je hebt echt iets goed te maken.'

Ze voelt zijn hand bij haar hals. Zijn hand gaat steeds lager en glijdt over haar borst.

Niet doen, denkt ze. Niet verder gaan. Dat wil ik niet. Ze hoopt dat Michael stopt, maar dan gaat zijn hand onder haar T-shirt.

Sharon verstijft. 'Dat wil ik niet!' Ze duwt zijn hand weg. 'Wat doe jij nou? Mij een beetje van je af duwen? Ik dacht dat wij verkering hadden!'

Sharon schrikt van Michaels donkere ogen. Zo heeft hij nog nooit naar haar gekeken. 'Wat denk je wel?' zegt hij.

'Zo bedoel ik het niet,' zegt Sharon. 'Ik wil niet verder gaan. Nu nog niet, misschien later.'

'Wat nou later? Trut! Als ik niet aan je mag zitten, hoepel dan maar op.'

Van schrik springt Sharon op van het bed. Ze rent Michaels kamer uit, de trap af naar buiten.

De tranen stromen over haar wangen als ze even later op de fiets zit. Waarom deed hij ineens zo gemeen? Hij was steeds zo lief!

Totaal overstuur komt ze thuis. Ze wil niet dat haar moeder haar tranen ziet en loopt meteen door naar haar kamer. Michael heeft haar weggestuurd. Ze kan het nog steeds niet geloven.

Even later gaat haar mobiel af. Ze ziet op de display dat het Michael is en neemt meteen op.

'Liefje, het spijt me,' hoort ze Michael zeggen. 'He, ik snap ook niet waarom ik zo deed. Het zal nooit meer gebeuren, geloof me. Het geeft niks dat je niet verder wilt gaan, jij bent het helemaal voor mij. Ik kan je niet missen. Hoor je wat ik zeg?' Gelukkig, denkt Sharon. Het is nog aan.

De trein staat nog niet stil of Annabel springt eruit en rent naar haar ouders, die op het perron staan te wachten. 'Heerlijk dat je er weer bent,' zegt haar moeder. Annabel heeft zich steeds flink gehouden, maar nu haar moeder haar tegen zich aan drukt, moet ze huilen. 'Ik baal er zo van dat Kars zo ver weg is...'

'Meisje toch, dat went wel.' Haar moeder streelt haar gezicht. 'Je hebt nog geluk gehad.'

Dat klopt. Annabels ouders waren op vakantie in Spanje. Eigenlijk zouden ze haar drie weken geleden op de terugweg hebben opgepikt van Timboektoe, maar gelukkig mocht ze wat langer blijven.

Het was omdat Justin, Romeo en Stef ook langer mochten blijven, anders hadden haar ouders het nooit goedgevonden. 'Ik vind het maar niks,' zegt haar vader als ze door de stationshal lopen. 'Wat moet je nou met een jongen in Frankrijk? Je bent nog veel te jong om op iemand te wachten.' 'Jij snapt ook niks, he?'' zegt Annabel.

Haar vader wil ertegen ingaan, maar haar moeder geeft hem een teken dat hij zijn mond moet houden. 'Waar is Bjorn?' vraagt Annabel.

'We hebben je broer deze vakantie niet veel gezien,' antwoordt haar moeder. 'Laat hem maar lekker genieten. Maandag moet hij weer naar school en dan houdt het lekkere levenje op.'

Voor het station neemt Annabel afscheid van de jongens. 'Tot maandag.' Ze balen allemaal dat school dan weer begint. 'Eerst nog een heerlijk weekend achter de Nederlandse chi-ca's aan,' zegt Romeo. Hij stapt lachend bij zijn vader in de auto.

Zodra Annabel thuis is, verdwijnt ze achter de computer en ze opent het msn-menu.

Gelukkig, denkt ze. Kars is online. Ik mis je, tikt ze in.

Die avond zitten Sharon en Annabel in De Papegaai. Ze vinden het heerlijk om weer samen in hun stamkroeg te zijn. 'Vertel dan!' Annabel kan niet wachten. Sharon kijkt haar vriendin geheimzinnig aan. 'Hij is zo super... Hij is amazing! Maar...' Sharon aarzelt even voor ze verder gaat. 'Hij heeft ook een slechte kant: hij is jaloers.' Zal ze Annabel vertellen wat er gebeurde toen ze Mark uit haar klas tegenkwamen? Michael werd kwaad omdat ze zogenaamd te lang met Mark praatte.

Maar Annabel onderbreekt haar gedachten. 'Alle jongens zijn jaloers,' zegt ze. 'Ik vind het wel wat hebben.' Zie je wel, denkt Sharon, ik maak me druk om niks. Opge-lucht praat ze aan

een stuk door over hoe geweldig Michael is en hoe goed hij kan zoenen.

'Zo,' zegt ze na een tijdje, 'nou weet je alles over ons.' 'Bijna alles,' zegt Annabel lachend. 'Ik weet dat jullie hebben gezoend. Maar eh... is er nog meer gebeurd?' 'Nee,' zegt Sharon. 'Dat wil ik nog niet.' 'En Michael?' vraagt Annabel.

De hele avond heeft Sharon haar best gedaan de ruzie met Michael te vergeten, maar nu ziet ze weer alles voor zich. In haar hoofd hoort ze Michael weer schreeuwen: 'Als ik niet aan je mag zitten, hoepel dan maar op!' Ze rilt als ze zijn boze blik voor zich ziet. Niet aan denken. Het stelde niks voor. Een stom ruzietje, dat hoeft Annabel echt niet te weten. 'Michael wil ook nog niet verder gaan.' Sharon probeert het zo overtuigend mogelijk te laten klinken, maar ze voelt haar wangen branden.

'Hoe laat komt hij?' vraagt Annabel na een poosje. 'Wie? Michael?'

Ja, wie anders,' zegt Annabel lachend. Je praat de hele avond nergens anders over.'

'Hij komt niet,' zegt Sharon. 'Ik zie hem morgen weer.' 'Dat meen je niet!' roept Annabel uit. 'Ik wil hem zien, hoor!' 'Vanavond?' vraagt Sharon.

Ja, natuurlijk. Ik moet hem zien.' Annabel is heel beslist. 'Ik kan hem bellen.' Sharon wordt meteen enthousiast. 'Doen!'

Sharon aarzelt even, maar dan loopt ze met haar mobiel naar buiten.

'En?' vraagt Annabel als Sharon weer naar hun tafeltje loopt. 'Hij komt eraan! Spannend, he?' Sharon knijpt in Annabels hand. 'Ik ben zo benieuwd hoe je hem vindt. Zie ik er een beetje goed uit?' Zonder het antwoord af te wachten, verdwijnt ze met haar make-uptasje de toiletten in. Sharon is nog maar net terug als Michael binnenkomt. 'Ik werd opgeroepen,' zegt hij lachend en kust Sharon. 'Hai!' Hij glimlacht naar Annabel. 'Willen jullie iets drinken?' 'Hoe vind je hem?' fluistert Sharon als Michael bij de bar staat. Annabel steekt

haar duim op. 'Een megahunk!' Sharon knikt trots. 'Hij is zo cute...'

Michael zet de glazen neer en gaat bij hen zitten. Annabel voelt zich meteen op haar gemak bij hem. Ze vertelt over Timboektoe en over Kars. 'Wil je hem zien?' Ze haalt haar mobiel tevoorschijn en laat de foto's van de vakantie zien. 'Wat een scheetje, he? Daar wordt iedereen toch verliefd op!' 'Lijkt me een toffe gast,' zegt Michael. 'Maar ik val toch meer op Sharon.'

'He, daar is Lucas, de beste vriend van mijn broer.' Annabel staat op en loopt naar hem toe.

'Hai, waar is Bjorn?' vraagt ze. 'Ik heb mijn broer nog helemaal niet gezien sinds ik terug ben uit Frankrijk.' 'Geen idee,' antwoordt Lucas.

Dat verbaast Annabel. Die twee zijn altijd samen. 'Jullie zouden toch misschien nog naar Timboektoe komen?' vraagt ze. 'Ja, inderdaad, misschien...' zegt Lucas.

Hij voelt zich ongemakkelijk, dat merkt Annabel wel. 'Bjorn wilde liever geld verdienen, he?' zegt ze daarom snel. 'Zoiets,' zegt Lucas. 'Wat bedoel je?'

'Dat moet je Bjorn vragen, ik heb hem al in geen maand

gezien.'

'Hebben jullie ruzie?'

Lucas haalt zijn schouders op. 'Bjorn heeft nieuwe vrienden gevonden, die schijnt hij leuker te vinden.' Annabel ziet dat het Lucas pijn doet.

'Nou eh... we zien elkaar wel op school,' zegt Lucas en hij loopt weg.

Annabel kijkt hem na. Ze vindt het niks voor Bjorn om Lucas te laten barsten. Er moet iets zijn gebeurd. Die twee boys zijn al bevriend sinds groep een.

Wanneer Annabel terugloopt naar Sharon en Michael, ziet ze een groepje jongens binnenkomen. Een van die jongens kent ze wel, Clement; hij is altijd stoned. Grinnikend gaan ze aan een tafeltje vlak bij hen zitten.

Als jullie hier maar niet gaan zitten blowen, denkt ze. 'Waar blijft Bjorn?' hoort Annabel een van de jongens vragen. 'Die komt later.'

Annabel schrikt. Ze bedoelen toch niet haar broer?

Het is midden in de nacht. De ouders van Annabel slapen allang, maar Annabel zit op haar kamer achter de computer. Ze msn't met Kars. Hij baalt net zo erg als zij dat ze zo'n eind van elkaar af wonen. Ze vond het best moeilijk om Sharon met Michael te zien. Die kunnen tenminste zo naar elkaar toe als ze willen. Net kreeg ze nog een sms'je van Sharon waarin stond hoe dol ze op Michael is. En dat hij zo lekker zoent. Dat zou zij nu ook wel willen, lekker zoenen met Kars. Annabel voelt dat ze moe wordt. Terwijl ze een antwoord typt, vallen haar ogen bijna dicht. We moeten slapen, tikt ze. Kusje.

Ze krijgt een heel lange kus terug en dan sluit ze af. Ze denkt aan het nieuws dat Kars stuurde. Misschien komt hij tijdens de herfstvakantie naar Nederland. Dat zou geweldig zijn! Hoeveel dagen is dat nog? Annabel pakt haar agenda. Ze is druk aan het tellen als ze gestommel op de trap hoort. Dat is vast Bjorn. Ze doet haar kamerdeur open. 'Hai,' fluistert ze blij.

'He, zus!' roept Bjorn en hij omhelst haar. 'Heb je deze muziek al gehoord?'

'Ssst... Papa en mama slapen, man.'

'Luister.' Bjorn gaat haar kamer in. Hij draait zijn iPod zo hard dat Annabel het nummer kan horen zonder de koptelefoon op te zetten.

'Gaaf!' zegt ze. 'Vanavond kwam ik trouwens Lucas nog tegen.' 'Lucas... Hahaha...' Bjorn valt lachend op haar bed neer. 'Lucas de loser!'

'Hebben jullie ruzie?' vraagt Annabel.

'Ik heb nooit met iemand ruzie,' zegt Bjorn. Hij staat op en loopt swingend naar zijn eigen kamer.

Annabel gaat hem achterna. 'Wil je niet weten hoe ik het heb gehad?'

'Jij hebt het heel leuk gehad,' antwoordt Bjorn. 'Heel leuk, dat weet ik.' Hij zet een cd op. Nog geen tel later schalt er keiharde muziek door het huis.

'Niet doen, gek!' Annabel draait het volume zachter. 'Ben je dronken, of zo?'

Hun moeder staat al in de deuropening. 'Wat is dit allemaal?' Ze kijkt bezorgd naar Bjorn. 'Hoe laat is het in vredesnaam?' Nu komt hun vader er ook bij.

'Zeg jij er eens wat van,' zegt hun moeder tegen haar man.

'Dit is toch geen tijd om thuis te komen.'

'Hij is nog jong,' antwoordt hun vader. 'Maandag gaat hij weer naar school. De vierde klas, dat wordt aanpoten. Dit was zijn afscheidsavondje, toch jongen?'

'Je hebt gelijk, pa,' zegt Bjorn. 'Dit wordt een heftig jaar, een heel heftig jaar.'

Als hun ouders naar bed zijn, begint Bjorn te pogoen. Ineens moet Annabel weer denken aan het groepje van Clement. 'Clement was ook in De Papegaai,' zegt ze. 'Ah, Clement, dat is een toffe gast,' zegt Bjorn. Toffe gast? Maakt hij een grapje? 'Je gaat toch niet met dat stelletje om?' vraagt Annabel geschrokken. En als haar broer niet antwoordt, roept ze: 'He, ik vraag je wat!' 'Wat nou!' schreeuwt Bjorn terug. 'Wat gaat het jou aan met wie ik omga!' En hij duwt haar zijn kamer uit. Is dit Bjorn? denkt Annabel. Ze kent haar broer niet terug. Wat is er deze zomer met hem gebeurd?

Annabel moet erg wennen op school, ze is er met haar gedachten niet bij. Waarom doen die leraren toch altijd of ze kleuters zijn? Ze heeft haar boeken nog niet gekaft, nou en? Het zijn toch haar boeken, of niet soms? Als het de volgende dag nog niet in orde is, moet ze een middag terugkomen. Dat begint meteen fijn, zeg.

Annabel is blij als het pauze is. Mopperend loopt ze met Sharon de aula in. Sharon blijft in de deuropening staan. 'Wacht even, ik heb een sms'je. Wat lief!' verzucht ze. 'Michael komt vanavond langs.'

Annabel denkt meteen aan Kars. Hij kan nooit zomaar even langskomen.

Ze ziet Romeo en Stef bij de koffieautomaat staan. Raar om ze hier weer te zien na al die weken op de camping.

'Balen, he, dat we weer terug zijn,' zegt ze.

'Hoezo?' zegt Romeo met een grijns. 'Ik heb zaterdagavond zo lekker gezoend, dat had ik niet willen missen.'

'Dat noemt hij zoenen,' zegt Stef. 'Je vrat die chick zowat

op, man. Die gast is echt een kannibaal!"

'We zagen Bjorn nog,' vertelt Romeo.

'O,' zegt Annabel. 'Daar heeft hij niks over gezegd.'

'Nee, vind je het gek,' zegt Romeo. 'Hij was zo stoned als een garnaal. Je had hem moeten zien!'

Annabel schrikt heel erg. Dus toch!

Met een hemelse blik klappt Sharon haar mobiel dicht. 'Het is zo'n scheetje.'

Ze ratelt maar door over Michael, maar Annabel luistert niet. Ze denkt almaar aan Bjorn. Hij gaat dus echt met Clement om. Als haar ouders dat wisten... Clement is vorig jaar van school getrapt omdat hij altijd stoned was. Hij moest van zijn ouders gaan werken, maar hij heeft nooit een baantje gehad. Hij hangt de hele dag in de coffeeshop. Stel je voor dat het met haar broer ook zo gaat... Ze moet Bjorn spreken. Zou hij al pauze hebben?

Dan ziet ze Lucas de aula in lopen. 'Mijn broer is zeker buiten?' vraagt ze.

'Geen idee waar hij uithangt,' antwoordt Lucas. 'Ik heb hem

vandaag nog niet gezien.'

'Maar vanochtend is hij wel op zijn fiets vertrokken,' zegt Annabel.

'Dat zal wel,' zegt Lucas. 'Maar niet naar school.'

Als Annabel 's middags thuiskomt, is Bjorn er nog steeds niet. Ze kijkt of ze een mailtje van Kars heeft. Super! En hij is ook online! Ze kruipt meteen achter haar computer. Haar boeken kapt ze straks wel. Ze moet haar rooster eigenlijk ook nog inschrijven en ze heeft ook al huiswerk voor morgen. Allemaal van later zorg. Ze logt snel in. Ik kan niet te lang, tikt ze in.

Maar als ze Kars eenmaal msn't, vergeet ze alles. Kars wil precies weten wie er allemaal in haar klas zitten. Heel knappe boys, pest ze hem.

Na een tijdje logt Isa ook in. Ze zijn zo druk aan het msn'en dat Annabel haar broer niet hoort thuiskomen.

'Eten!' wordt er onder aan de trap geroepen.

Annabel logt uit en gaat naar beneden. Bjorn hangt voor de tv als ze de kamer in komt.

'En, hoe was jullie eerste schooldag?' vraagt hun moeder.

'Ging wel,' antwoordt Annabel. 'En jij, Bjorn?'' vraagt hun moeder.

Vol spanning kijkt Annabel naar haar broer. Zou hij eerlijk zeggen dat hij niet op school was?

'Het ging prima,' antwoordt Bjorn zonder blikken of blozen. Annabel kan het niet geloven. Bjorn liegt gewoon glashard. Hoe durf je, denkt ze. Toch is ze niet van plan haar broer te verraden. Ze spreekt hem straks wel als hij op zijn kamer is. Hij moet haar vertellen waarom hij niet op school was. Ze hebben nooit geheimen voor elkaar. Tot deze zomer niet, ten- minste.

Maar zodra ze hebben gegeten, staat Bjorn op. 'Ik moet even een boek halen bij Lucas.'

Voordat Annabel er erg in heeft, hoort ze de voordeur dichtslaan.

'Tja,' zegt hun vader als Bjorn weg is. 'De harde werkelijkheid is aangebroken. Er moet weer geblokt worden.' Zou het waar zijn? denkt Annabel. Het kan natuurlijk dat Bjorn het goed gaat maken met zijn vriend. Ze besluit haar boeken te gaan kaften. Als ze een tijdje bezig is, ontdekt ze dat ze niet genoeg kaftpapier heeft. Ze belt Sha- ron, die heeft gelukkig nog een rol over. Een paar minuten later fietst ze de straat uit. Ze denkt aan Bjorn en ineens weet ze het zeker: hij is gewoon naar Lucas. Ze is vast voor niks bezorgd geweest. Waarschijnlijk heeft hij in de vakantie wel eens geblowd, alleen om het te proberen. Mis- schien hadden ze daar ruzie

over. Maar even later twijfelt ze toch weer. Als hij nou niet bij Lucas is? Ze is niet ver van Lucas' straat. Ik moet het weten, denkt ze, ik moet weten of Bjorns fiets voor de deur staat. Ze rijdt zijn straat in. Vlak voor Lucas' huis remt ze af. Ze kijkt rond, maar Bjorns fiets ziet ze niet. Annabel schrikt als de voordeur opengaat. Daar heb je Lucas! Wat moet ze zeggen? Hij hoeft niet te weten dat Bjorn heeft gelogen.

'Hai,' zegt ze gauw. 'Mijn fiets loopt aan. Ik wilde even kijken wat er aan de hand is.'

'Misschien is er een schakeltje uit de ketting.' Lucas bukt om naar Annabels fiets te kijken. 'Volgens mij zit hij goed,' zegt hij dan.

'Gelukkig,' zegt Annabel. 'Dan ga ik weer. Bye!' Snel rijdt ze de straat uit. Born was dus niet bij Lucas, denkt ze. Maar Lucas ging wel net de deur uit. Misschien hebben ze in De Papegaai afgesproken. Nou ja, ze moet zich niet zo druk maken. Laat zij haar boeken nou maar kaften!

Ze slaat het Smalle Pad in. Je kunt wel merken dat ze de coffeeshop nadert. Wat een weee lucht. Als ze op de hoek is, gaat er een schok door haar heen. Is dat Bjorns fiets die daar staat? Zou haar broer in de coffeeshop zitten? Ze stapt af en kijkt naar de fiets, maar ze weet het niet zeker. Als ze echt wil weten of Bjorn in de coffeeshop zit, moet ze naar binnen

gaan. Maar ze is nog nooit in een coffeeshop geweest. Ze vindt het eng en wil weggaan. Net op dat moment gaat de deur van de coffeeshop open. Annabel kijkt naar binnen en dan schrikt ze zich wild. Aan een van de tafeltjes zit een jongen die van de achterkant sprekend op Bjorn lijkt...

Het is niet waar, denkt Annabel als ze van de schrik is bekomen. Het kan Bjorn niet zijn. Ze heeft het zich verbeeld. Het is allemaal door angst ingegeven. Die fiets die daar staat, is niet van Bjorn. Hij zit vast met Lucas in De Papegaai. Ze kijkt naar twee jongens die naar buiten komen. Moet je zien hoe duf die eruitzien. Daar hoort Bjorn toch helemaal niet bij. Wat haalt ze zich nou in haar hoofd? Kars geloofde het ook al niet toen ze het hem mailde. Je maakt je veel te veel zorgen, had hij geantwoord. Misschien heeft Bjorn wel een keer geblowd, maar hij gaat heus niet met Clement om. Daar is Annabel nu niet zo heel zeker van. Die jongen lijkt wel heel erg op Bjorn. Ik moet weten of hij het is, denkt ze. Ze haalt diep adem, telt tot drie en doet de deur van de coffeeshop open. In de deuropening blijft ze als versteend staan. Ze had het goed gezien. Aan een tafeltje zit Clement te blowen. Hij geeft zijn joint door aan een jongen en die jongen is Bjorn! Het is dus toch zo, haar broer gaat wel met Clement om! Misschien hebben ze de hele dag wel samen in de coffeeshop gezeten. En haar ouders weten van niks...

In haar hoofd hoort ze haar vaders stem: 'De harde werkelijkheid is aangebroken. Er moet weer geblokt worden.' Hij heeft niks door en haar moeder ook niet. En ze kan het ook niet vertellen, want dan verradt ze Bjorn. Maar hij moet weg uit die clan van Clement. Ze moet Bjorn waarschuwen.

Iedereen weet dat Clement gebruikt. Straks is haar broer ook aan de speed of de coke. Zo gaat het toch? Dat moet ze Bjorn vertellen. Zal ze nu naar hem toe gaan? Hij schrikt zich vast rot als hij haar ziet.

Ze kijkt naar Bjorn, die net een hijs neemt. Hij ziet haar niet eens. Ze gaat vlak voor hem staan.

'Ik dacht dat jij bij Lucas was.'

Bjorn kijkt haar vaag aan. 'He, zusje, wat moet jij hier?' 'Dat kan ik beter aan jou vragen,' antwoordt ze. 'Doe even relaxed,' zegt Bjorn.

'Ja, relaxed graag. Het is hier geen kindercrèche,' mengt Clement zich in het gesprek. 'Ga jij nou maar je huiswerk maken.' 'Huiswerk...' Bjorn lacht. 'Haha, wat een maf woord eigenlijk. Huiswerk... huiswerk... huiskerk... Even huiswerk doen...' En hij neemt weer een hijs.

Je bent hartstikke stoned, denkt Annabel. En ik sta voor gek.

'Waarom ga je niet mee naar huis?' vraagt ze.

'Huis... naar de huiskerk...' Bjorn giert het uit van het lachen.

Annabel kijkt naar Clement, die een hand op Bjorns

schouder legt. 'Toffe gozer,' zegt hij. Jij bent een toffe gozer.'

Ze ziet hoe haar broer naar Clement kijkt. Je bent al helemaal in zijn ban, denkt ze. Ze kan het niet langer aanzien. Ze draait zich om en loopt weg.

Als ze weer op haar fiets zit, voelt ze de tranen in haar ogen prikken. Wat kan ze doen om haar broer te helpen?

Met een stralend gezicht staat Sharon voor de spiegel in haar kamer. Ze heeft het T-shirt aan dat ze in Frankrijk heeft gekocht.

Annabel heeft er ook een. Sharon was erbij toen Kars Annabel voor het eerst in het T-shirt zag. Hij was er helemaal weg van.

Sharon voelt zich er echt top in. Ze prutst nog wat aan haar haar als ze de bel hoort.

'Ze is boven,' hoort ze haar zusjes stem.

Nog geen seconde later klinken er voetstappen op de trap.

Sharon doet de deur van haar kamer open.

'Wat zie je er goed uit!' Michael is echt verrast.

'Gaaf truitje, he?' zegt Sharon. 'Ik dacht wel dat je het mooi zou vinden.'

'Mooi?' roept Michael uit. 'Amazing zul je bedoelen.' Hij tilt haar op en zwiert haar in het rond. Terwijl hij zijn lippen op haar mond drukt, zet hij haar neer. 'Je ziet er echt heel gaaf in uit,' zegt hij.

'Grappig,' zegt Sharon. 'Ik heb het in Frankrijk gekocht. Kars vond het ook al zo'n mooi T-shirt.'

Michael duwt haar van zich af. 'Wat kan het jou nou schelen wat Kars ervan vindt?'

Sharon wil uitleggen dat Kars het zo mooi bij Annabel vond staan, maar ze krijgt er de kans niet voor. 'Wat heb je met Kars? Nou?' gaat Michael door. 'Niks,' antwoordt Sharon geschrokken. 'Helemaal niks. Luis- ter nou even...'

'Of vind je hem soms leuker?' Michael buigt zich naar haar toe. 'Ja, zeg het maar eerlijk. Jij bent eigenlijk gewoon op die Kars. Ben je daarom soms eerder teruggekomen uit Frankrijk? Omdat je verliefd bent geworden op de vriend van je vriendin en je je daarvoor schaamde?'

'Helemaal niet,' zegt Sharon gekwetst. 'Ik had heimwee.' 'Ja ja,' zegt Michael. 'Je moet mij niet voor de gek houden, meisje. Je bent gewoon verliefd op die Kars, waarom vind je het anders zo geweldig dat hij je T-shirt mooi vond? Als je niet verliefd was, zou het je geen klap kunnen schelen. Je hebt vast de halve zomer met hem geflirt. Je hebt hem proberen in te pikken, en toen het niet lukte, ben je opgekrast.' 'Dat is niet waar!' roept Sharon.

Maar Michael luistert niet naar haar. Hij wordt steeds kwader.

Jij bedriegt mij.'

Sharon kan geen woord uitbrengen. Ze schudt angstig haar hoofd om duidelijk te maken dat het niet zo is als hij denkt. Michaels ogen, zijn gezicht... Sharon schrikt ervan. Wat is hij anders! Zijn lieve blik is weg.

'Mij bedonderen...' Zijn stem slaat over. 'Je was zogenaamd nog nooit zo verliefd geweest.'

'Je mag niet zo naar me kijken,' zegt Sharon half huilend. 'O nee? Ik mag helemaal niks van jou, he? En jij mag wel achter de vriend van je vriendin aan zitten. Wat heb je wel niet allemaal met hem uitgespookt?!' En Michael geeft haar een duw, zo hard dat ze tegen de kast valt.

Terwijl ze op de grond ligt, hoort ze Michael haar kamer uit lopen. Even later valt de voordeur in het slot. Nee, denkt ze. Nee, het kan niet, het mag niet... Wanhopig verbergt ze haar hoofd in haar handen. Dit kan niet waar zijn... Het is een nachtmerrie. Straks wordt ze wakker. Maar als ze aan de zere plekken op haar arm en been voelt, weet ze dat het geen droom is.

Sharon schrikt als ze haar arm en been in de spiegel ziet. Ze zijn helemaal rood en geschaafd. Haar wang is dik. Ze moet weer huilen. Hoe heeft Michael haar zo hard kunnen duwen? De avond begon zo mooi. Tot Michael zei: 'Je bent gewoon verliefd op die Kars.' Hij dacht het echt. En dat komt door haar. Ze had nooit over Kars moeten beginnen. Waarom zei ze dat nou ook? Ze heeft Michael helemaal in de war gebracht. Nu is ze hem kwijt. Hij had haar niet mogen duwen, maar hij kon ook niet weten dat ze tegen de kast zou vallen. Het kwam alleen maar omdat hij zo schrok. Zij zou zich toch ook rot schrikken als ze dacht dat hij iets met een ander had?

Laatst had Michael een nieuwe broek aan. 'Gave broek heb je,' had ze gezegd. Stel je voor dat hij had geantwoord: 'Ja, dat vond Katy ook.' Dan had zij toch ook gedacht: wat heb jij met Katy?

Ze schrikt van de bel. Daar is Annabel. Ze veegt gauw haar tranen weg. Annabel hoeft niet te zien dat ze heeft gehuild. Ze houdt haar hand voor haar wang als Annabel binnenkomt. Maar Annabel ziet helemaal niks. Ze is in gedachten alleen maar bezig met wat ze in de coffeeshop heeft gezien. 'Ik blijf maar heel even,' zegt ze en ze ploft op Sharons bed neer. Nu Annabel bij haar vriendin is, wordt ze weer wat rustiger. 'Is Kars ook wel eens jaloers?' vraagt Sharon. 'O ja,' zegt Annabel

met een lach. 'Hou op.' 'Zou hij kwaad worden als jij iets met een ander had?' 'Natuurlijk, maar ik heb niks met een ander,' antwoordt Annabel.

'Nee, natuurlijk niet,' zegt Sharon. 'Maar als hij het dacht.' 'Dan zou ik hem vertellen dat het niet zo was.'

'Maar eh... als hij je niet liet uitpraten, omdat hij helemaal in de war is?'

'Ach,' zegt Annabel. 'Dat zou ik zielig vinden. Het is toch vreselijk als je dat denkt. Ik zou hem vastpakken en heel hard schreeuwen dat hij moest luisteren.'

Zie je wel, denkt Sharon. Dat had ik ook moeten doen. Maar ik liet Michael maar razen.

Annabel springt op. 'Ik ga even naar de wc en dan ga ik ervandoor. Dit is voor mij, he?' Ze stopt de rol kaftpapier in haar tas en daarna loopt ze de kamer uit. Het is dus heel normaal dat Michael zo kwaad werd, denkt Sharon. Hij had haar alleen geen duw mogen geven. Maar als ze hem had gestopt, zoals Annabel zei, dan was het nooit gebeurd.

Kon ze het maar aan Annabel vertellen, maar dat durft ze niet. Straks wordt Annabel ook nog kwaad op haar. Wie doet er nou ook zo stom? Het is al erg genoeg als je vriend denkt

dat je een ander hebt, maar als Annabel ook nog denkt dat ze verliefd is op Kars... Ze is zo in gedachten als Annabel binnenkomt dat ze helemaal vergeet haar wang te verbergen. Annabel kijkt haar geschrokken aan. 'Wat is er met je wang?' 'O, eh...' Sharon begint te lachen. 'Echt weer een actie van mij. Hahaha... Ik moest iets boven uit mijn kast hebben, dus ik ga op een kruk staan, op een been... Hahaha, en ik klap zo tegen de kast aan...'

Sharon hoopt half dat Annabel haar niet gelooft, dan moet ze de waarheid wel vertellen. Ineens voelt ze hoe graag ze het met Annabel wil delen. Vol spanning kijkt ze haar vriendin aan.

Annabel heeft helemaal niet door dat Sharon een smoes verzint. 'Dat doet vast pijn,' reageert ze, maar eigenlijk is ze er met haar gedachten niet bij. 'Ik moet nu gaan,' zegt ze gehaast. Raar eigenlijk, denkt Annabel als ze even later bij Sharon wegfietst. Ze heeft haar vriendin niet over Bjorn verteld. Sharon weet van niks. Zelfs niet dat ze in de coffeeshop is geweest en wat ze daar heeft gezien. Dat ze zich zorgen om haar broer maakt. Anders deelt ze altijd al haar geheimen met Sharon. Maar dit gaat niet over haarzelf, het gaat over haar broer. Het is niet dat ze Sharon niet vertrouwt, maar ze durft het niet te vertellen.

Kars is de enige die het weet, maar die is heel nuchter. Hij stelt haar tenminste gerust dat het allemaal niet zo'n vaart zal lopen. Maar Sharon is anders. Annabel weet zeker dat ze heel erg zou schrikken van het verhaal en daar is ze bang voor, want dan lijkt het allemaal nog erger.

Annabel zou willen dat het niet gebeurd was, dat ze nu wakker zou worden en dat Bjorn weer net zo zou zijn als voor ze naar Frankrijk ging. Maar dat is niet zo. Haar broer blowt, ze heeft het met haar eigen ogen gezien. Hoe hij tegen haar deed in de coffeeshop! Ze had helemaal geen contact met hem. Ze slaat rechtsaf. Ze moet weten of Bjorn nog in de coffee-shop is. Misschien was het maar voor eenn keer en is

hij nu naar huis. Maar als ze aan komt rijden, voelt ze een steek in haar maag. Bjorns fiets staat er nog. Wat moet ze doen? Was Kars er maar. Ze heeft hem nodig. Opeens lijkt Frankrijk zo ver...

Ze kan dit niet alleen oplossen, haar ouders moeten het weten. Bjorn zit zwaar in de problemen! Ze mag het niet voor zich houden. Ze heeft Bjorn nog nooit verraden, maar dit is iets anders. Ze had Kars beloofd te msn'en vanavond, maar ze moet eerst met haar ouders praten. Kars zal het echt wel begrijpen als hij het hoort.

De hele weg naar huis denkt ze aan het filmpje dat ze vorig jaar op school zagen. Dat ging over drugs. De jongen in de film was ook zo begonnen. Hij blowde omdat hij niet onder wilde doen voor zijn vrienden, maar het bleef niet bij een joint. Het ging helemaal mis met hem. Op het laatst moest hij van school af, net als Clement, en zelfs het huis uit. Stel je voor dat het met Bjorn ook zo afloopt... Annabel zet haar fiets in de schuur. Ze durft bijna niet naar binnen te gaan. Ze haalt diep adem en opent de deur. 'Ah, ben je daar weer?' zegt haar vader opgewekt. 'En nu maar kaften,' zegt haar moeder als ze de rol kaftpapier uit Annabels rugtas ziet steken.

'We hadden het net over jullie,' zegt haar vader. 'Jullie zijn echt kinderen op wie we trots kunnen zijn.' 'Ja,' valt haar moeder hem bij. 'De hele vakantie hebben jullie plezier

gemaakt en nu de school weer begonnen is, nemen jullie meteen je verantwoordelijkheid. Bjorn net zo goed als jij. Hij is zelfs naar Lucas om samen huiswerk te maken.' 'Dan hebben we het toch nog niet zo gek gedaan, he?' Anna- bels vader slaat een arm om haar moeder heen. Jullie moesten eens weten, denkt Annabel. Wat zullen jullie verdrietig zijn als jullie dit horen. Bjorn aan de drugs! Haar moeder raakt vast in paniek. Toe dan, zegt ze tegen zichzelf. Je moet het zeggen. Bjorn heeft hun hulp nodig. 'Is er iets?' vraagt haar moeder.

Annabel kijkt haar ouders aan. 'Nee, niks,' zegt ze dan.

Sharon staat voor de spiegel. Ze heeft een dikke laag make-up op haar gezicht gesmeerd, dan valt het niet zo op dat haar wang dik is. Haar ouders mogen er niks van merken. Maar als ze beneden komt, ziet haar moeder het meteen. 'Kind, wat is er met je wang?' vraagt ze geschrokken. 'Niks,' antwoordt Sharon.

'Noem je dat niks?' roept haar moeder uit. 'Het is helemaal dik en blauw.'

Sharons vader kijkt op van de krant. 'Het ziet er pijnlijk uit. Hoe kom je daar nou aan?' 'Ik ben van het krukje gevallen,' zegt Sharon. 'Ja ja,' lacht Sharons broer. 'Het lijkt wel die reclame over kin-dermishandeling. Die poster van dat meisje dat thuis wordt geslagen en dan zegt dat ze tegen de deur is gelopen.' 'Maak je niet bezorgd,' zegt hun vader. 'Wij slaan onze doch-ter niet.'

'Heeft je vriendje je soms een klap gegeven?' Matthijs maakt een grapje, maar Sharon voelt dat ze rood wordt. Ze slaat haar ogen neer.

'Dat zou helemaal wat zijn,' zegt hun vader. 'Zo dom is Sharon niet. Als Michael zijn handen niet thuis kon houden, was het allang uit, he, meid?'

Terwijl haar vader met Matthijs verder praat, glipt Sharon de kamer uit. De tranen staan in haar ogen. Zie je wel, denkt ze als ze op haar kamer zit. Het is wel erg wat Michael heeft gedaan. Hij had haar geen duw mogen geven. Misschien is het ook maar beter dat het uit is. Dit kan toch niet. Moet je zien hoe ze eruitziet! Haar wang wordt steeds dikker. Ze loopt gewoon voor gek. Alleen maar omdat hij jaloers werd. Ineens wordt Sharon kwaad op Michael. Wie doet zoiets nou?

Welke jongen geeft zijn vriendin nou zo'n duw? Als ze zoiets over een meisje zou lezen, zou ze hartstikke kwaad op die jongen worden. Nee, het is goed dat het uit is. Haar vader heeft gelijk: ze is toch niet gek?

Ze gaat het Annabel vertellen. Ze zal wel eerlijk zeggen dat ze het eerder niet durfde.

Ze tikt Annabels nummer in, maar die neemt niet op. Ze is vast aan het msn'en met Kars. Ze besluit haar vriendin te mailen dat ze zo moet bellen, en zet haar computer aan. Dan ziet ze dat ze een mailtje van Isa heeft. Die heeft het pas moeilijk. Isa is vandaag naar school geweest, voor het eerst naar een klas met allemaal Franse kinderen. Het lijkt Sharon vreselijk. Isa zal haar vriendinnen wel heel erg missen. Sharon is benieuwd wat ze te vertellen heeft. Zou ze al een vriendin hebben gevonden? Maar Isa schrijft niks over haar eerste schooldag.

Ik mis Justin! staat er. Ik ben jaloers op jou. Jouw Michael is vlakbij, hij kan zo naar je toe komen. Ik hoorde van Annabel dat het zo'n hunk is. Wat heb jij een mazzel. Reuzemazzel, denkt Sharon. Het is uit. En dat is maar goed ook. Ze zal het Isa wel vertellen. Ze begint net te tikken als ze buiten een bekend fluitje hoort. In twee stappen staat ze bij het raam. Op de stoep staat Michael met een rode roos in zijn hand.

Sharons mond valt open. Michael is echt gekomen om het goed te maken. Dit kent ze alleen uit films. Ze voelt zich helemaal gelukkig. Ze draait zich om en rent de trap af. Als ze de voordeur opendoet, komt Michael naar haar toe en buigt diep.

'Sorry,' zegt hij. 'Deze roos is voor jou, het spijt me heel erg. Ik had je geen duw mogen geven.' En hij geeft haar de roos. Dan streelt hij Sharons wang. 'Komt dat door mij?' Sharon knikt. 'Ik klapte tegen de kast.'

'Wat erg! Dit kan ik mezelf nooit vergeven, echt niet.' Hij drukt zachtjes een kus op haar wang. 'Dat ik dit heb gedaan...'

'Je werd kwaad,' zegt Sharon. 'Je werd jaloers, zo ben je.' Michael schudt zijn hoofd. 'Daar komt het niet door. Ik heb erover nagedacht. Ik heb nog nooit een meisje een duw gegeven. Ik zweer het. Maar ik heb ook nog nooit zoveel om een meisje gegeven als om jou, daar komt het door. Eigenlijk geef ik te veel om je.'

Sharon voelt dat ze smelt. Met een stralend gezicht kijkt ze naar de roos. Ze heeft nog nooit een roos van een jongen gekregen.

'Is het weer goed?' vraagt Michael.

Sharon denkt aan het gesprek met haar vader. Maar Michael is niet zo'n jongen die meisjes mishandelt. Hij heeft haar niet zomaar een duw gegeven. Het komt omdat hij onwils verliefd op haar is. Dat is iets heel anders. Eigenlijk is het alleen maar mooi. 'Je hebt het helemaal goedge maakt,' zegt ze dan. 'Het was ook een beetje mijn schuld. Ik had niet zo stom moeten zijn om over Kars te beginnen. Het sloeg helemaal nergens op. Ik heb niks met Kars, echt niet. Geloof je dat?'

'Natuurlijk geloof ik dat,' zegt Michael. 'We praten er niet meer over, goed?' En hij kust haar.

'Ga je nog even mee naar boven?' vraagt Sharon.

Terwijl Michael en Sharon met hun armen om elkaar heen op bed zitten, loopt Annabel door haar kamer heen en weer. Wat moet ze nou? Ze voelt zich eenzaam. Ze heeft net met Kars ge-mst'd en toen heeft ze hem over Bjorn verteld. Dat heeft wel geholpen. Kars is ook zo lief. Hij kan heel goed luisteren. Maak je maar niet te veel zorgen, schreef hij. En denk erom, je bent niet alleen. Als je me echt nodig hebt, kom ik naar je toe, ook al is het ver, ik stap zo in de trein. Ik heb nog wat spaargeld.

Annabel weet ook wel dat dat niet zomaar kan. Dat vinden

zijn ouders nooit goed, hij moet gewoon naar school. Maar hij zegt het toch maar en dat helpt.

Ze probeert niet aan Bjorn te denken, maar na een tijdje komt het bezorgde gevoel weer terug. Haar broer is in gevaar en als ze er niks aan doet, gaat het mis met hem. Ze krijgt een sms'je. Het is van Isa. Ik ben online, staat er. Nu even niet, denkt Annabel. En ze sms't Isa terug dat ze geen tijd heeft. Ze moet nu eerst haar broer helpen. Er is trouwens iemand die haar misschien kan helpen: Lucas. Hij geeft ook om Bjorn. Daarom doet hij nu ook zo afhoudend als ze over Bjorn begint. Voor hem is het toch ook verschrikkelijk? Hij verliest zijn beste vriend aan die schoft van een Clement. Ze zoekt in haar mobiel. Lucas' nummer staat er nog in. Ze heeft hem ook zo vaak gebeld als ze Bjorn nodig had.

Ze staat met haar mobiel in haar hand. Zal ze het doen? Zal ze Lucas bellen?

Net als Annabel Lucas wil bellen, hoort ze de voordeur. Daar is Bjorn. Gelukkig, hij is tenminste thuisgekomen, denkt ze. Annabel wacht tot hij op zijn kamer is en dan gaat ze naar hem toe. 'Ik moet met je praten.' Ze doet de deur van zijn kamer dicht, zodat haar ouders het niet kunnen horen. Bjorn kijkt haar gestrest aan. 'Heb je het aan papa en mama verteld?'

'Nee,' antwoordt Annabel. 'Maar dat ga ik wel doen.' Nu raakt Bjorn in paniek. 'Doe het niet. Verraad me alsjeblieft niet. Ze mogen het niet weten. Ik heb jou nog nooit verraden.' 'Ik jou ook niet,' zegt Annabel. 'Maar dit is anders. Ik ben me dood geschrokken. Ik wil niet dat je alles verpest, net als Clement.'

Bjorn slaat een arm om haar heen. 'Sorry,' zegt hij. 'Ik ben ook een beetje raar bezig geweest. Ik hou ermee op, Annabel, je hoeft niks tegen mama te zeggen. Ik ga niet meer naar de coffeeshop. Je hoeft niet bang te zijn dat ik vrienden blijf met Clement. Het was alleen voor de vakantie.' Annabel kijkt haar broer aan. Wat is er met je gebeurd, denkt ze. Je ziet er zo anders uit. Je ogen, alles. Ik geloof je niet, ik geloof je echt niet. Je zegt het alleen maar om mij gerust te stellen.

'Wat zie jij er moe uit,' zegt haar moeder als Annabel de volgende morgen beneden komt. 'Heb je wel geslapen?' 'Ja hoor, best.' Annabel vertelt maar niet dat ze de halve nacht heeft

liggen draaien. Midden in de nacht schrok ze wakker. Ze droomde dat het heel slecht met Bjorn ging. Hij werd van school gestuurd en later moest hij ook het huis uit, net als die jongen in de film.

Je denkt toch niet de hele tijd aan Kars, he?' zegt haar vader. 'Laat haar nou,' zegt haar moeder. 'Ze is net terug uit Frankrijk. Logisch dat ze hem mist.'

Boven hoort Annabel haar broer rommelen. Ja ja, denkt ze. Net doen alsof je naar school gaat, maar straks zit je weer met Clement in de coffeeshop. Ze moet Lucas spreken. Ze geeft haar ouders een kus en vertrekt.

Ze is best vroeg, maar dat komt goed uit, want dan kan ze ook even met Sharon praten. Ze moet de zorg om Bjorn met haar vriendin delen. Als ze het schoolplein op komt, ziet ze Lucas staan. Hij praat met een meisje. Zo te zien vindt hij haar wel leuk. Dit is dus niet bepaald een goed moment om over Bjorn te beginnen.

Onrustig loopt ze over het schoolplein heen en weer. Ze kijkt op haar mobiel. Ze heeft een sms'je van Kars. I love you. Het komt allemaal goed met Bjorn, geloof me. Was het maar waar, denkt Annabel. Misschien zit hij nu al- weer in de coffeeshop. En haar vader maar trots op hem zijn. Als ze daaraan denkt, kan ze wel huilen. Waar blijft Sharon nou?

Gelukkig, daar is ze. Annabel gaat meteen naar haar toe. 'Ik moet je iets belangrijks vertellen.' 'Ik kom zo,' zegt Sharon. 'Even mijn fiets wegzetten.' Annabel wacht bij de ingang van de stalling. Ze tuurt het plein rond. En dan gaat er een schok door haar heen. Is dat Bjorn die daar heel relaxed met zijn tas over zijn schouder het schoolplein op loopt?

Annabel kan wel schreeuwen van blijdschap. Zien jullie dat, Bjorn is weer gewoon op school! Hij is niet naar de coffeeshop gegaan! Hij zit niet met Clement te blowen! Hij is hier! Opgelucht kijkt ze hoe Bjorn bij een groepje van zijn klas gaat staan. Zou het dan toch goed komen? Bjorn heeft gisteravond dus helemaal niet gelogen toen hij zei dat ze zich geen zorgen moest maken. Hij meende het echt. Hij gaat niet meer met Clement om, het was alleen voor de vakantie. Wat een geluk. Meteen sms't ze het naar Kars. Raad eens wie hier op het schoolplein staat? Bjorn. Je had helemaal gelijk. Het komt goed.

Annabel is blij dat ze Sharon nog niks heeft verteld. Nu hoeft niemand ervan af te weten. Daar komen alleen maar roddels van. Ze blijft naar haar broer staren. Hij ziet er nog een beetje stilletjes uit, maar dat is logisch. Hij zal ook wel van zijn eigen gedrag zijn geschrokken. Wie gaat er nou met Clement om? Ineens voelt Annabel zich schuldig. Ze had Bjorn moeten geloven. Stel je voor dat ze haar ouders gisteren had verteld wat ze had gezien. Een heleboel paniek voor niks. 'En?' vraagt Sharon als ze haar fiets heeft weggezet. 'Wat voor bijzonders heb je me te zeggen?'

'Wat het ook is,' zegt Romeo, die erbij komt staan, 'het kan nooit zo bijzonder zijn als dat wat Stef en ik te vertellen heb-

ben.'

'En dat noem jij bijzonder!' zegt Stef. 'Zeg maar gerust dat we hot news hebben.'

Ja, hoor,' verzucht Sharon. 'Jullie hebben zeker weer een mooie meid ontdekt. Erg interessant.' 'Het heeft niks met een mooie meid te maken,' zegt Stef. 'Maar wel met de liefde,' gaat Romeo verder. 'Jullie weten toch dat mijn oom vrachtwagenchauffeur is? Over drie weken moet hij voor een lang weekend naar Frankrijk, en waar komt hij langs? Ja, je raadt het al: langs onze zeer geliefde spot Timboektoe. Stef en ik mogen mee en hij pikt ons op de terugweg ook weer op.'

'Gaaf!' zegt Annabel. 'Ik wou dat ik zo'n oom had. Ik zie Kars pas weer in de herfstvakantie en zelfs dat is nog niet eens zeker.'

'Misschien zie je hem eerder, toch Stef?' Romeo kijkt zijn vriend samenzweerderig aan. 'Hoe bedoel je?' vraagt Annabel.

'Er zijn drie plaatsen in de auto. Stef en ik gaan mee, dus...' 'Er is een plaats over?' Sharon slaat een arm om Annabel heen. 'Hoor je dat? Jij mag ook mee.'

'Ho ho ho,' zegt Romeo. 'Iets te vroeg gejuicht. Er is nog een gegadigde.' En hij wijst naar Justin.

Dat is ook zo, denkt Annabel. Justin en Isa missen elkaar ook verschrikkelijk.

'Wie zal de gelukkige zijn?' gaat Romeo door. 'Justin of Annabel? De love brigade vertrekt over drie weken. Dan weten we meer.'

'Juist!' gaat Stef verder. 'Ontmoet Annabel over drie weken haar geliefde Kars? Of is het Justin die zijn Isa in de armen sluit?'

'Wie o wie zal de gelukkige zijn, dames en heren,' roept Romeo over het schoolplein. 'Helaas moet u nog even geduld hebben. Het rad van fortuin zal ons in de pauze antwoord op deze spannende vraag geven...'

Langzaam dringt het tot Annabel door. In de pauze wordt de derde plek in de auto naar Timboektoe verloot. Zal zij Kars over drie weken weer zien?

Annabel kan zich echt niet op haar wiskunde concentreren. Stel je voor dat zij wint, dan ziet ze Kars over drie weken! Ze heeft zo'n zin om het hem te sms'en, maar ze doet het niet. Misschien maakt ze hem wel blij met niks. Ze kan ook verliezen. In gedachten ziet ze al voor zich hoe het zal gaan. In plaats van naar het bord te kijken, staart ze dromerig naar buiten. Als ze na de les door de gang loopt, ziet ze Bjorn. Ze is zo blij dat hij gewoon op school is. Zal ze even naar hem toe gaan om het hem te zeggen? Maar Sharon trekt haar mee. 'Daar staat Justin,' zegt ze. 'Misschien wil hij wel helemaal niet naar Timboektoe, dan hoeven jullie niet te loten.' Maar dat had Sharon gedacht. Justin begint er meteen over. 'Gaaf dat we gaan loten. Ik vind het jammer voor jou, maar ik hoop dat ik win.'

Ze kijken naar Romeo en Stef, die met een paar jongens staan te praten en lachen.

'Het is toch wel echt waar, he?' zegt Annabel. 'Zijn oom gaat toch wel naar Frankrijk?'

Sharon heeft dezelfde gedachte. 'Straks is het weer een of andere slappe grap van ze.'

Maar Justin weet zeker dat Romeo niets verzint. Hij was toe-

vallig bij hem toen zijn oom langskwam en het vertelde. 'Kom mee,' zegt Sharon. 'De les begint. Ik heb geen zin om morgenochtend om acht uur op school te zitten.' Annabel kijkt naar Bjorn, die het aardrijkskundelokaal in gaat. 'Wat is er toch met je broer?' vraagt Sharon. 'Je houdt hem voortdurend in de gaten.'

'O,jeh... Volgens mij is hij verliefd op een meisje uit zijn klas, maar hij wil het niet bekennen,' verzint Annabel snel.

'Ik ben zo verliefd,' fluistert Sharon even later onder de les. Michael wordt steeds liever. Moet je dit sms'je nou weer lezen: Ik mis je.'

'Het is wel dik aan, he?'' fluistert Annabel. Sharon knikt. Gelukkig weet Annabel niks van de ruzie. Het is achteraf ook helemaal niet nodig. Zelf denkt ze er nauwe- lijks aan. Michael heeft het helemaal goedgemaakt met zijn roos. Hij is nou eenmaal jaloers, dat weet ze. Daar zal ze re- kening mee moeten houden. Wat hij zei was zo lief! Dat hij nog nooit zoveel om een meisje had gegeven als om haar. Heerlijk toch! Stel je voor dat ze het uitgemaakt had. Alleen maar om dat ene duwtje. Je ziet er al bijna niks meer van. Tegen iedereen die vraagt wat er met haar wang is, zegt ze dat ze van een krukje is gevallen. Sharon kijkt naar de foto van Michael in haar mobiel. Ik wil je nooit meer missen, denkt ze. Eindelijk is het zover. Het is pauze. 'Zo meteen weet ik of ik naar

Timboektoe ga!' Annabel knijpt in Sharons hand. Ze ziet Romeo en Stef al naar de aula lopen. Justin gaat ook die kant op.

'Misschien is het gemeen tegenover Isa,' zegt Sharon, 'maar ik hoop toch dat jij wint.'

Op de gang horen ze Stef al roepen. 'Daar gaat-ie dan, dames en heren. Hier is het rad van fortuin.'

Annabel wil de aula in gaan als hun lerares aardrijkskunde naar haar toe komt. 'Je broer is nog niet helemaal beter, he?' zegt ze. 'Hij is net weer naar huis gegaan.' De lerares loopt door als Annabel nog als versteend in de gang staat. Dus Bjorn is 'm toch weer gesmeerd. 'Kom nou!' roept Romeo. 'We gaan beginnen.' 'Laat Justin maar gaan,' zegt Annabel. 'Ik kan niet naar Tim- boektoe.'

Romeo, Stef en Sharon kijken Annabel verbaasd aan. 'Wat heb jij opeens?'

'Het kan niet,' zegt Annabel. 'Het kan echt niet.' Ze draait zich om en loopt weg. 'Annabel!' roept Sharon.

Maar Annabel rent de school al uit. Zou Bjorn al weg zijn? Als ze hem niet op het schoolplein ziet, rent ze de fietsenstalling in. Ze ziet hem nog net weggrijden. 'Bjorn!' roept ze. Maar

haar broer hoort haar niet meer. Annabel kijkt haar broer na. Jij meldt je niet zomaar ziek, denkt ze. Dat is niks voor jou. Clement zit erachter. Hij heeft je vast ge-sms't dat je moet komen. En je doet het ook nog... Het is allemaal nog erger dan ze had gedacht. Waar zal Bjorn heen gaan? Ze heeft nog een uur, net genoeg om uit te zoeken waar hij naartoe gaat. Ze moet hem helpen. Ze moet er alles aan doen om hem bij Clement vandaan te krijgen. Als ze haar fiets heeft gehaald, komt Sharon naar haar toe. 'Waarom ga je ineens weg?'

'Bjorn!' zegt Annabel. 'Ik moet naar Bjorn.' En ze racet het schoolplein af.

Sharon snapt er niks van. Zo doet Annabel nooit. Er moet wel iets ergs met Bjorn aan de hand zijn.

'Wat zei Annabel?' vragen de jongens als ze de aula in komt.

'Ze kan niet meedoen met de loterij. Ze wil dat ik voor haar inval,' verzint Sharon. 'Ze heeft me al een cijfer in mijn oor gefluisterd.'

'Doen we dat?' Romeo kijkt Stef aan. 'Werken wij met een stand-in?'

'Ik vind van niet,' zegt Justin.

'Omdat jij dan lekker naar Timboektoe mag, zeker,' zegt Sharon. 'Maar Annabel kan er niks aan doen. Kan zij het helpen dat ze naar de tandarts moet?' 'Oke,' zegt Stef. 'De loterij begint.'

Terwijl in de aula de plek naar Timboektoe wordt verloot, racet Annabel door het centrum. Ze is van plan Bjorn eens goed de waarheid te vertellen. Het kan haar niks schelen wie er allemaal bij zijn, of dat ze misschien voor gek zal staan. Hij moet van die Clement af.

Hijgend slaat ze de straat van de coffeeshop in. Ze kijkt naar de fietsen die voor de deur staan, en schrikt. Bjorns fiets staat er helemaal niet bij! Als hij niet in de coffeeshop is, waar is hij dan wel? Misschien hangt hij wel ergens met Clement rond in een of ander kraakpand...

Bjorn heeft haar hulp nodig, maar dat kan ze niet alleen. Lucas moet haar helpen. Misschien weet hij wel waar Bjorn uithangt.

Onderweg naar school denkt ze aan het reisje naar Timboektoe. Het is niet erg dat ze niet mee heeft geloot. Ze kan toch niet mee. Ze laat Bjorn nu niet in de steek. Annabel zet haar fiets in de stalling en rent de trap op naar de aula. Als ze binnenkomt, barst er een gejuich los. 'Gefeliciteerd!' Romeo en Stef komen naar haar toe en geven Annabel een kus. Je

hebt gewonnen! Jij mag naar Timboek- toe.'

Sharon valt Annabel om de hals. 'Over drie weken ben je bij Kars, jouw hunk! Besef je dat wel? Of ben je soms niet blij?' Annabel kijkt haar vrienden met open mond aan. Ze snapt er echt niks van. Hoe kan ik nou hebben gewonnen? denkt ze. Ik was er helemaal niet!

Sharon praat al verder. 'Goed, he, dat je toch naar de tandarts bent gegaan. Ja, eerst wilde ze haar afspraak nog afzeggen, ze was bang dat ze anders geen kans maakte.'

Nu begrijpt Annabel wat er is gebeurd. Sharon is voor haar ingevallen!

'Hoe kwam je op dat geweldige cijfer?' vraagt Romeo. 'Cijfer?' vraagt Annabel.

Ja, hoor,' zegt Sharon lachend. 'De verdoving is nog niet uitgewerkt, zo te horen. Weten jullie wat de mop was? Ze had bijna niet gewonnen, want eerst moest ik zeven van haar zeggen, en toen veranderde ze het ineens in acht.' 'Had dat maar niet gedaan,' zegt Justin. 'Heb ik even pech.' Annabel kijkt naar Sharon. Ze vindt het lief van haar vriendin, maar ze kan helemaal niet naar Timboektoe. Dat zegt ze maar niet. Sharon is juist zo blij voor haar. Terwijl Sharon over de romantische ontmoeting met Kars blijft praten, denkt

Annabel maar aan een ding: ze moet Lucas spreken. Ze kijkt de aula rond en dan ziet ze hem bij de koffie- automaat.

'Wacht even,' zegt Annabel tegen haar vrienden en ze stapt op Lucas af.

'Hai,' zegt ze. 'Ik moet met je praten. Het is helemaal mis met Bjorn.' Ze vergeet dat de anderen het kunnen horen. 'Ik moet nu naar de les,' zegt hij gauw. 'Je mag vanmiddag naar mijn huis komen als je wilt.'

'Tof van je,' zegt Annabel en opgelucht loopt ze het geschiedenislokaal in.

De hele les denkt Annabel aan het gesprek met Lucas. Ze is zo blij dat hij met haar wil praten over Bjorn. Ze heeft geen geduld meer om op school te zitten. Vreselijk, hoe komt ze al die uren door? Als na het laatste uur eindelijk de zoemer gaat, is ze meteen het lokaal uit.

Wanneer Sharon een paar minuten later ook naar buiten komt, is Annabel al weg. Sharon kijkt naar Justin. Hij loopt teleurgesteld naar zijn fiets.

'En je had het kunnen winnen.' Romeo slaat Justin op zijn schouder. 'Heb je het gehoord?' roept hij naar Sharon. 'Die gast heeft een megablooper gemaakt.' 'Hoezo?' vraagt ze.

'Ik wist gisteren al dat we zouden gaan loten en toen heb ik meteen Isa gebeld. Ze ging helemaal uit haar dak. Ze noemde het getal dat ik moest zeggen...' begint Justin. 'Je gelooft het nooit,' zegt Stef lachend. 'Isa zei acht... Haha- haha, en die loser heeft negen genoemd.' Justin kan er helemaal niet om lachen. 'Isa wurgt me als ze dit hoort.'

Sharon heeft medelijden met hem. Als de vrachtwagen weer die kant op gaat, mag jij vast mee.' Ze slaat een arm om Justin heen en geeft hem een kus.

Maar als ze opkijkt, schrikt ze. Aan de overkant van de weg staat Michael naast zijn scooter. Sharon wil hem roepen, maar hij stapt op en rijdt weg.

Sharon kijkt Michael na. Even heeft ze nog de hoop dat hij omkeert en terugkomt, maar dat is niet zo. 'Wat is er?' vraagt Justin.

'Eh... niks,' zegt Sharon gauw. Ze kan Justin moeilijk vertellen dat het Michael was die net wegreed. Justin zal het niet begrijpen. We zijn toch vrienden? zal hij zeggen. We kunnen elkaar toch wel een vriendschappelijke kus geven? Voor Justin is dat zo, maar voor Michael is het helemaal niet normaal. Ik begrijp het wel, denkt Sharon. Ik weet hoe hij is. Daarom is het ook zo stom dat ze Justin een kus gaf. Michael is zich vast dood geschrokken. Nu denkt hij natuurlijk dat ze iets met Justin heeft en dat is wel mooi haar schuld. Nu ze verkeer heeft met Michael, moet ze die dingen niet meer doen. Hij kan er niet tegen, dat zou ze inmiddels wel moeten weten. Ze kan zich wel voor haar kop slaan. Het was net weer zo fijn tussen hen. Ze weet dat hij straks moet basketballen, maar vanavond gaat ze meteen naar hem toe en dan vertelt ze hem dat het niks betekent. Ze moet hem ook maar nooit de foto's van Timboektoe laten zien. Daar zijn ze heel close met elkaar. Op een foto zit ze gezellig bij Romeo op schoot. Dat zal ze ook maar niet meer doen, bij een andere jongen op schoot zitten.

Samen met Justin loopt ze de fietsenstalling in. Ze haalt haar

fiets van het slot en wil weggrijden. 'Shit!' roept ze. 'Mijn band as lek. Nou kan ik dat hele eind lopen.' 'Misschien heeft een of andere leukerd hem leeg laten lopen,' zegt Justin. Hij kijkt naar Sharons band. Er steekt een stukje glas uit.

'Je mag wel bij mij achterop,' biedt hij aan. 'Ik moet toch jouw kant op.'

Sharon aarzelt. 'Dan staat mijn fiets hier en ik heb hem vanavond nodig.'

'Dan gaan we toch even langs de fietsenmaker,' stelt Justin voor. 'Ik fiets wel met twee fietsen. O jee, een sms'je van Isa. Ik heb haar net ge-sms't dat ik heb verloren.' Hij opent het bericht en moet lachen. 'Echt Isa weer. Wat denk je dat ze schrijft? Mooi dat je toch komt. Je verstopt je maar in de laadruimte. Dat meent ze, hoor, ik weet hoe ze is.' 'Zo gek is het nog niet,' zegt Sharon. 'Je gaat ze zogenaamd uitzwaaien en dan kruip je stiekem in de laadruimte. Tegen de tijd dat Romeo's oom je ontdekt, zijn jullie al zo ver dat hij je niet meer terugstuurt.'

'Eigenlijk is het inderdaad helemaal geen gek idee.' Justin is meteen een stuk vrolijker. Hij pakt Sharons fiets. 'Ga maar zitten,' zegt hij als hij langzaam rijdt met de tweede fiets aan zijn hand.

'Wat heb ik een geluk dat jij er nog bent,' zegt Sharon. 'Ik wil vanavond naar mijn vriendje en dan heb ik mijn fiets nodig.' 'Is hij een beetje leuk?' vraagt Justin. 'Nou ja, eh... stomme vraag, natuurlijk. Als hij niet leuk was, had je het natuurlijk al lang uitgemaakt.'

Sharon denkt aan Michael. Die voelt zich vast heel rot. Zal ze hem bellen? Nee, ze kan beter bij hem langsaan.

'Weet je dat ik er serieus over denk?' zegt Justin als ze voor het stoplicht wachten. 'Ik ga die laadruimte in.'

Net wanneer hij met de twee fietsen de bocht om wil gaan, wordt hij gesneden door een scooter. Voor ze er erg in hebben, klappen ze met fiets en al op de grond. 'Klootzak!' roept Justin de scooter na.

Als Sharon opkijkt, verbleekt ze. Die klootzak is Michael.

Justin raapt de fietsen op. 'Wat een halvegare! Door die gek lagen we bijna onder die vrachtwagen!' Sharon komt ook overeind. 'Dat valt wel mee,' zegt ze. Nu ze weet dat het Michael was, neemt ze het voor hem op. Au, haar arm doet wel pijn, al zegt ze dat maar niet. 'Wat nou meevallen?' zegt Justin. 'Het scheelde maar een haar- tje. Ik zag het toch, echt waar. Die gast moeten ze zijn rijbewijs afnemen. Wat een sukkel. Hij moet uit zijn doppen kijken.' Sharon zegt maar

niks meer. Het ergste is nog dat ze weet dat het niet per ongeluk was. Michael is vast helemaal geflipt toen hij haar bij Justin achterop zag zitten.

'Kijk nou eens wie daar staan.' Justin wijst naar de muziekwinkel. Stef en Romeo steken hun hand op en lopen op Justin en Sharon af.

'Hebben jullie het gezien?' vraagt Justin.

Ja, we hadden net een cd'tje gekocht. We liepen naar buiten en toen zagen we jullie de hoek om komen. Ik wilde jullie nog roepen, maar jullie lagen al. Wat een actie van die gast, zeg.'

Help, denkt Sharon. Ze is blij dat Michael zo hard doorreed, nu hebben ze zijn gezicht tenminste niet gezien. Stel je voor dat de jongens hem herkennen als ze hen een keer samen zien.

'Nou, het is dat ik zo'n atleet ben,' zegt Justin.

'Je hebt wel je loser-dag,' zegt Romeo. 'Eerst verlies je met loten en nu klap je met je face op de weg.'

'Ik heb ineens een mega-ingeving,' zegt Justin. 'Volgens mij komt dat doordat mijn hersens door de klap door elkaar

zijn geschud.'

'Niet gek om te weten,' zegt Stef. 'Als je dan een keer een snuggere indruk wilt maken, laat je jezelf eerst op de straat knallen.'

'Laat je geniale vondst maar horen,' zegt Romeo. 'Stef, bel jij alvast de psychiatrische kliniek of er nog plek is?' 'Ik eh... ik ga mee als verstekeling naar Frankrijk,' zegt Justin. 'Hoor hem nou!' Romeo begint te lachen. 'Dat meen je niet. Je bedoelt dat je achter in de laadbak wilt gaan zitten?' 'Ja,' zegt Justin.

'Dan weet je zeker niet wat mijn oom vervoert,' zegt Romeo grijnzend. 'Ik denk niet dat Isa jou nog wil zoenen als jij uit die auto komt.'

'Wat zit erin dan?' vraagt Justin. 'Koeienmest,' antwoordt Romeo.

'Gadverdamme,' roept Justin. 'Dan moet ik zeker al die uren tussen de stront zitten. Nee, dat doe ik niet.'

'Echt niet?' pest Romeo. 'Heb je dat niet voor je meisje over?'

'Eh...'

'Hij aarzelt nog ook...' Stef ligt dubbel. 'Zijn oom vervoert

helemaal geen mest, maar wastafels.'

'Dus ik kan toch mee.' Justin is blij. 'Maar dan moeten jullie me wel helpen.'

'Ik vind het wel cool,' zegt Stef. 'We houden Romeo's oom aan de praat en dan klim jij in de laadruimte.' 'Deal?' vraagt Justin.

Romeo duwt zijn vuist tegen die van Justin.

'Moet je dit nou zien!' Justin bekijkt Sharons fiets. 'Die heeft een lekkere knauw gehad.'

Nu ziet Sharon het ook. Haar lamp is kapot.

'Laat die gast maar dokken,' zegt Stef.

'Alsof we hem nog kunnen vinden. Ik heb zijn nummer niet onthouden. Ik weet alleen dat hij vanachter een blauw spatbord had, meer niet,' verzucht Justin. 'Heb jij toevallig zijn nummer gezien?' vraagt hij aan Sharon. 'Nee,' antwoordt Sharon.

'Maar ik wel.' Romeo haalt een papiertje uit zijn zak en noemt het nummer van Michaels scooter.

Annabel haalt net haar fietssleuteltje uit het slot als de

voordeur van Lucas' huis opengaat. 'Hai.' Lucas staat in de deuropening.

'Echt tof van je dat ik langs mag komen.' Annabel loopt achter Lucas aan de trap op.

'Ga zitten,' zegt hij als hij de deur van zijn kamer opendoet. Annabel moet lachen als ze zijn kamer ziet. Ze dacht dat Bjorn slordig was, maar Lucas' kamer is helemaal een puinhoop. Overal liggen bergen kleren en boeken. Ze schuift wat spullen op het bed opzij en gaat zitten. 'Wil je iets drinken?' vraagt hij.

'Nee, dank je.' Annabel wil het liefst meteen met Lucas praten. 'Je weet waar ik voor kom,' begint ze. Lucas knikt. 'Voor je broer.' 'Ik maak me zorgen over hem,' zegt Annabel. 'Dat snap ik,' zegt Lucas.

'Wat ik nog het ergst vind, is dat hij met Clement omgaat,' zegt Annabel. 'Waarom doet hij dat? Ik snap er echt niks van. Jij wel?' Ze kijkt Lucas aan.

'Ja, hoe gaan die dingen?' Lucas staat op en loopt heen en weer. 'Soms kom je op een rotmoment in je leven net de verkeerde mensen tegen.'

'Maar het ging toch best goed met Bjorn,' zegt Annabel. 'Toen

ik naar Frankrijk ging, was hij zo vrolijk. Hij zei nog dat jullie langs zouden komen. En nu zit hij ineens in de cof-feeshop en verzint hij de ene smoes na de andere. Het lijkt wel of niks hem meer interesseert. Zijn school niet, onze ouders niet, en het kan hem ook niet meer schelen hoe het met jou is. Dat snap je toch niet? Je was zijn beste vriend. En mij liegt hij ook voor. Ik mis Bjorn, Lucas. Ik mis mijn broer!"

'Ik mis hem ook.' Lucas kijkt verdrietig. 'Maar ik kan hem niet helpen. Hij luistert niet naar mij. Ik denk dat hij naar niemand luistert, alleen naar Clement.' 'Dat is juist zo erg,' zegt Annabel. 'Hij moet van Clement af. Lucas, wil je me alsjeblieft helpen?'

Lucas gaat naast haar op het bed zitten. 'Wist ik maar hoe. Hij is helemaal in de ban van die stomme drugs. Weten je ouders het?'

'Nee,' antwoordt Annabel. 'Nog niet.'

'Een ding weet ik wel,' zegt Lucas. 'Praten heeft geen zin. Dat heb ik al vaak genoeg geprobeerd.' 'Wanneer dan?'

'Toen hij zo somber was,' vertelt Lucas. 'We waren samen in De Papegaai. Hij zag echt niks meer zitten. Je had hem moeten zien. "Je komt er wel overheen," zei ik. "Je vindt wel weer iets anders om voor te gaan." Waarschijnlijk was het ook gelukt, maar toen kwam hij die Clement tegen. Het lijkt wel of

zulke gasten een neus hebben voor mogelijke slacht- offers.

"Ben je depressief?" vroeg Clement. "Dan heb ik wel wat voor je." En hij draaide een joint en gaf hem door aan Bjorn. "Niet doen," zei ik nog. "Daar moet je niet aan beginnen. Nu al helemaal niet." Maar ze lachten me gewoon uit. Vanaf dat moment ging het heel snel. Elke dag zocht Bjorn Clement op. Ik heb hem de hele vakantie niet meer gezien.' Lucas zucht. 'Hij had over zijn ellende moeten praten.' 'Ellende? Hoezo ellende? Alles ging toch goed met Bjorn? Op school deed hij heel erg zijn best.' 'Omdat hij wist waarvoor,' zegt Lucas. 'Ja, om piloot te worden,' reageert Annabel. 'Daar heeft hij alles voor over. Hij wil het al sinds hij een kleuter was. Daar- om snap ik niet dat hij nu zo stom doet. Zo verpest hij het toch?'

'Het is al voor hem verpest,' zegt Lucas.

'Hoe bedoel je?' vraagt Annabel.

Lucas kijkt haar aan. 'Annabel, je broer kan geen piloot worden. Hij heeft zijn ogen getest. Ze zijn niet goed genoeg.'

Sharon voelt haar hart in haar keel kloppen. Wat verschrikkelijk! Romeo heeft echt het nummer van Michaels scooter. Ze moet er niet aan denken dat ze erachter komen dat haar vriendje hen sneed. Ze zullen er echt niks van begrijpen dat ze verkering met hem heeft.

Zij vindt het ook afschuwelijk wat Michael heeft gedaan. Maar ze snapt het wel. Wat moet hij niet hebben gedacht? Eerst zag hij dat ze Justin een kus gaf en daarna ging ze ook nog eens bij hem achterop. Het lijkt wel alsof ze hem expres jaloers wilde maken. Dat denkt hij natuurlijk, en dat zou ook gemeen zijn. Logisch dat hij kwaad werd. Maar zo is ze hele- maal niet. Stom ben je wel, zegt ze tegen zichzelf. Echt heel stom. Hoe moet het nu verder?

'Heel goed dat we dat nummer van die gast hebben,' zegt Justin. 'Morgen gaan we erachteraan.'

'Dat hoeft helemaal niet,' zegt Sharon gauw. 'Zeker alleen maar omdat mijn lamp kapot is. Die maak ik zelf wel, hoor.' 'We gaan toch achter die gast aan,' zegt Romeo. 'We hebben zijn nummer, we kunnen erachter komen waar hij woont. Zo meteen flikt hij het ook bij een ander.'

Sharon raakt in paniek. Ik moet dat nummer te pakken zien

te krijgen, denkt ze. 'Zal... Zal ik het papiertje dan maar bewaren?' stelt ze voor. 'Het is tenslotte mijn fiets.' Ze kijkt vol spanning naar Romeo. Geef het alsjeblieft, denkt ze. 'Oke dan,' zegt Romeo. Hij geeft het papiertje aan Sharon.

Het is al avond als Sharon bij Michael voor de deur staat. 'Wat een verrassing,' roept Michael als hij opendoet. 'Mijn prinses!' Hij geeft haar een kus. 'Kom mee naar boven, ik heb net een nieuwe cd, echt cool.'

Sharon snapt er niks van. Ze had zich er al op voorbereid dat Michael heel boos zou zijn, maar hij doet alsof er niks is gebeurd.

Als ze op zijn kamer zijn, trekt hij haar naar zich toe. 'Heb je mijn sms'je vanochtend nog gekregen?'

Ja,' antwoordt Sharon. 'Hartstikke lief. Daarom vond ik het zo erg dat je vanmiddag kwaad wegreed.'

'Vanmiddag?' vraagt Michael en hij kijkt haar verbaasd aan.

Ja,' zegt Sharon. 'Het was ook stom van mij. Ik gaf Justin een kus. Heus niet om jou jaloers te maken, alleen maar omdat hij een beetje zielig was. Hij is gewoon een vriend van me, net als Romeo, Stef en Kars.'

'Dat weet ik toch,' zegt Michael.

'En een vriend geef je ook wel eens een kus,' gaat Sharon verder. 'Ik tenminste wel.' 'Daar is toch niks mis mee.' 'Maar jij werd wel kwaad,' zegt Sharon. Michael haalt zijn schouders op. 'Ik weet nog steeds niet waar je het over hebt.'

Je stond vanmiddag bij mijn school, daar heb ik het over.'

'Ik ben helemaal niet bij je school geweest.'

'WAT?' Sharon snapt er niks meer van. Zou het een ander zijn geweest? 'Dat kan toch niet. Was je het echt niet?'

'Nee, detective. Is het verhoor nu afgelopen?' Michael zoent haar.

Maar Sharon is in de war. 'Als je er niet was, waarom sneed je ons dan?' vraagt ze.

'Sharon wat heb je? Ik heb je helemaal niet gesneden.' 'Jawel,' zegt Sharon. 'In de Stationsstraat. Het was hartstikke gevaarlijk. Justin en ik vielen op de grond vlak voor een vrachtwagen.'

'En je wilt beweren dat ik dat heb gedaan?'

Ja,' zegt Sharon. 'Dat was jij, Michael. Ik weet het zeker.'

Nu wordt Michael wel kwaad. 'Hoe kom je erbij? Als ik toch zeg dat ik het niet was, dan moet je me geloven. Ik wil dat je me gelooft.'

'Je was het wel,' zegt Sharon. 'Herken je dit nummer soms?'
En ze houdt het papierdje op.

Annabel kijkt Lucas aan. Wat erg dat Bjorn geen piloot kan worden! Alleen maar door zijn ogen. Er gaat van alles door haar heen. Waarom weten hun ouders dit niet? 'Naar welke oogarts is hij geweest?' vraagt ze. 'Helemaal geen oogarts, dus,' antwoordt Lucas. 'Het begon eigenlijk als een grap. We waren in het zwembad. Er was een of andere chick die steeds om Bjorn heen hing. Melody heette ze. Toen we weer thuis waren, begon ik erover, maar Bjorn had haar zogenaamd niet gezien. "Man, je bent stekeblind," zei ik. "Wedden?" Ik maakte voor de grap een test op de computer. Je weet wel, net als bij de oogarts, met allemaal letters van heel groot tot heel klein. Ik geloof dat ik dat ding nog wel heb.' Lucas duikt in een kast. Ja, dit is hem!

Als Annabel het karton met de letters ziet, moet ze lachen.

Jullie zijn ook helemaal crazy, he? Die bovenste letters! Zo groot heb ik ze nog nooit gezien, hoor.'

Ja, die kon Bjorn dus wel lezen,' zegt Lucas grijnzend.

'Hoe hebben jullie de test gedaan?' vraagt Annabel.

Lucas prikt het papier op de muur en legt iets neer op de grond. 'Dit is de streep, hierachter moet je staan.'

'Hoe weet je dat?'

'Van internet,' zegt Lucas.

Annabel doet een hand voor haar ogen. Dan gaat de bel. 'O, daar heb je Romeo en Stef. Ze komen een dvd'tje lenen.'
Lucas gaat opendoen.

'Wat is dit nou?' vraagt Romeo als hij het karton met de letters ziet. 'Dat komt goed uit, Stef. We zijn hier bij de oogarts. Die gast is namelijk stekeblind. Hij ziet niet dat ik veel aantrekkelijker ben dan hij. Dit is je test.' Hij duwt Stef achter de streep. 'Hand op je linkeroog en niet stiekem gluren. Lees de eerste regel eens op? Toe dan, die koeienletters kun je nog wel zien.'

'Stef is knapper dan Romeo,' leest Stef voor.

'Dat staat er helemaal niet,' zegt Romeo. 'Serieus nu.'

Stef leest de letters op.

'Goed zo, nu de volgende regel.'

Stef leest verder.

'Ook prima,' zegt Romeo. 'Het valt mee, maar we zijn er nog niet.' Hij wijst de op een-na-laatste regel aan. 'x... z... o...' leest

Stef. 'Nee, man, dat is geen x, het is een w.' Bjorn dacht ook dat het een x was,' fluistert Lucas. 'Je hebt een bril nodig, vriend,' zegt Romeo. 'Je neemt me weer eens in de maling.' Stef loopt naar het karton toe. 'Krijg nou wat, het is echt een w.' 'Heb ik het niet gezegd? Goed dat we bij dokter Lucas zijn.' 'Ik snap er niks van,' zegt Stef.

Jij weer niet. Je hebt een bril nodig, man! Een normaal mens leest het zo op.' Romeo gaat zelf achter de lijn staan. 'w... z... o...'

Ja, makkelijk, dat heb je net gehoord,' zegt Stef. 'i...' gaat Romeo verder. 'Fout!' roept Stef. 'Het is een L.'

Romeo loopt naar het karton. 'Het is inderdaad een l. Maak je geen zorgen, Stef. Onze ogen zijn prima. Dat is een flut- ding. Kom op, de tweeling wacht op ons. Onze snoepjes. We gaan een dvd'tje kijken. Dag, dokter.'

Als ze weg zijn, kijkt Lucas Annabel aan. 'Dit had Bjorn dus ook.'

Nu gaat Annabel achter de streep staan.

'En?' vraagt ze vol spanning als ze de letters heeft opgelezen.

En ze schrikt als ze Lucas' gezicht ziet.

Je hebt het ook fout,' zegt Lucas na een poosje.

Annabel kijkt Lucas geschrokken aan. 'Dus ik kon de onderste regels ook niet lezen?'

'Waarschijnlijk kan niemand die lezen,' zegt Lucas. 'De letters zijn veel te klein. Wat erg! En Bjorn denkt... Bjorn denkt dat zijn ogen niet goed genoeg zijn om piloot te worden. Alleen maar door die test. Wat een rottest!' Hij pakt het karton en smijt het in een hoek. 'Het is mijn schuld.' Wanhopig ploft hij op het bed neer. 'Door die stomme grap van mij is alles veranderd. Onze vriendschap, alles! Nu gaat Bjorn met Clement om, door mijn schuld.'

Annabel gaat naast Lucas zitten. 'Het is jouw schuld niet, hoor je dat. Echt niet.' Ze ziet hoeveel pijn het Lucas doet dat het zo is gelopen.

'We moeten het tegen Bjorn zeggen,' zegt ze dan. 'Ik moet zo snel mogelijk naar hem toe om hem over de test te vertellen. Hij moet weten dat het niks voorstelt. Ik ga nu meteen.' Ze staat op en loopt naar de deur.

In twee stappen staat Lucas bij haar. 'Ik ga met je mee. Dit moet goed komen, Annabel. Ik heb er alles voor over, geloof je me?'

Annabel kijkt naar Lucas. Je meent het, denkt ze. Je bent nog steeds Bjorns vriend.

Een paar minuten later zitten ze op de fiets. 'Ik hoop dat hij in de coffeeshop is,' zegt Annabel. 'Toen ik er vanmiddag langsreed, was hij er niet.'

'Ben je naar binnen gegaan?' vraagt Lucas.

'Vandaag niet,' zegt Annabel. 'Maar de vorige keer wel.'

'Ik ben er ook nooit geweest,' zegt Lucas. 'Ik hou niet van die weeige lucht, maar nu kan het me niets schelen. Ik ga gewoon naar binnen.'

Als Bjorn er maar is... Dat is het enige wat Annabel denkt. Stel je voor dat hij niet in de coffeeshop is? Waar is hij dan? Ze houdt haar adem in als ze de hoek om gaan. Laat zijn fiets er staan, smeekt ze. Ze durft bijna niet te kijken. 'Hij is er!' roept Lucas blij. 'Ik zie zijn fiets.' Annabel herkent Bjorns fiets ook. Ze zucht opgelucht. Nu komt alles goed. Voor de deur hangen een paar jongens. Ze denkt aan de vorige keer toen ze alleen naar binnen ging. Ze vond het best eng. Maar nu hoeft ze niet alleen naar binnen. Ze is zo blij dat Lucas bij haar is.

'Ga je mee?' Lucas doet de deur van de coffeeshop open. Ze kijken om zich heen, maar Bjorn zien ze niet. Annabel schrikt. Zou ze zich dan toch hebben vergist? Misschien was het Bjorns fiets helemaal niet. Ze draait zich om en loopt naar buiten. Ze inspecteert de bagagedrager van de fiets. Ja hoor, een snelbinder is aan elkaar geknoopt. Het is Bjorns fiets wel. Ze loopt weer naar binnen. 'En?' vraagt Lucas.

'Honderd procent zeker,' zegt Annabel. 'Misschien is hij even naar de wc.'

Ze staan er al een tijdje als de man achter de bar hen aanspreekt. 'Zoeken jullie iemand?'

'Ik zoek mijn broer,' zegt Annabel. 'Hij moet hier zijn, zijn

fiets staat buiten. Bjorn heet hij en de laatste tijd is hij vaak met Clement.'

'O, dat joch met die krullen. Ja, die ken ik wel. Ik zag ze weggaan in Clements auto.' 'Waarheen?' vraagt Annabel geschrokken. 'Dat moet je mij niet vragen, meisie,' antwoordt de man. 'We willen weten waar ze zijn,' zegt Lucas. 'Het is heel belangrijk, ziet u.'

De man schudt zijn hoofd. 'Nee, jongen, gaan jullie maar lekker naar huis. Waar Clement zich mee bezighoudt, dat willen jullie niet weten.'

Annabel staat als verdoofd in de coffeeshop. De woorden van de barman gonzen door haar hoofd. Bjorn zit met Clement in de auto. Waar zijn ze heen? Wat voeren ze uit? Alle kleur trekt uit haar gezicht weg. Ze voelt zich misselijk en heeft het gevoel alsof alles om haar heen draait. Zo meteen valt ze nog flauw!

Lucas ziet het en pakt Annabel vast. 'Kom mee.' Hij slaat een arm om haar heen en leidt haar naar buiten. 'Gaat het weer een beetje?' vraagt hij als ze buiten staan. Annabel haalt haar schouders op. Alles is zo vreemd. Wie had nou gedacht dat ze hier ooit zou staan, voor de coffeeshop, op zoek naar haar eigen broer? Ze kijkt naar Lucas. Hij was Bjorns beste vriend. De jongens waren altijd samen. Hoe vaak is Lucas niet bij hen thuis geweest? Hij ging ook met hen mee op vakantie. Vroeger was ze zelfs stiekem verliefd op hem. Ze weet nog hoe blij ze was als ze met de jongens mee naar het zwembad mocht. En soms ging ze kijken als ze moesten tennisen. Maar nu sport Bjorn helemaal niet meer. Hij zit maar duf voor zich uit te staren in de coffeeshop. Daarom gaat hij natuurlijk ook niet naar school. Hij is veel te duf om te leren. 'Mijn ouders moeten het weten,' zegt ze. 'Ik moet het ze vertellen. Bjorn is in gevaar.'

'Dat denk ik ook,' zegt Lucas. 'Misschien kunnen ze nu nog

ingrijpen.'

'Weet je dat ik het bijna niet durf,' zegt Annabel. 'Het zal zo'n klap voor hen zijn. Mijn ouders kennen het verhaal van Clement. "Wat erg voor die ouders," zeggen ze altijd. En nu gebeurt hetzelfde met Bjorn. Ze hebben niks door, echt niet.' 'Zal ik met je meegaan?' vraagt Lucas. 'Ik kan ze vertellen hoe het allemaal is gegaan. Misschien helpt dat.'

'Hartstikke lief van je,' zegt Annabel. 'Dan gaan we maar.' Als ze de hoek om rijden, horen ze een jongen van school roepen. 'He, Lucas! Zonder Bjorn? Dat kan toch niet?' Erg genoeg wel, denkt Annabel. Als een zombie fietst ze naast Lucas door het centrum. Ze ziet steeds de gezichten van haar ouders voor zich. Ze is zo in gedachten dat ze niet oplet waar ze rijdt. Ineens knalt ze met haar voorwiel tegen de stoep-rand. Ze wankelt even en dan valt ze. Als ze rechtop gaat zitten, moet ze huilen. Het is ook zo erg! Wat zullen haar ouders zeggen?

Lucas hurkt naast haar. 'Ik ben toch bij je?' zegt hij. 'Je hoeft het niet alleen te doen.'

Annabel veegt haar tranen weg. Als Lucas er niet was, had ze echt niet meer geweten wat ze moest beginnen. Ze denkt aan de ouders van Clement. Die konden het ook niet aan. Later hoorde ze dat ze elke dag ruzie om Clement hadden. Toen

het helemaal misging met hem, liep de spanning zo hoog op dat zijn ouders uit elkaar zijn gegaan. Stel je voor dat het met haar ouders ook zo gaat... Dat ze het niet aankunnen en gaan scheiden?

Terwijl Michael verslagen voor haar staat, houdt Sharon het papier met het nummer van de scooter voor zijn neus. 'Nou?' vraagt ze voor de tweede keer. 'Herken je dit nummer?' 'Shit!' Michael slaat zijn handen voor zijn gezicht. 'Het spijt me zo. Ik vind het zo erg dat je viel. Ik durfde het niet toe te geven.'

'Je hebt tegen me gelogen,' zegt Sharon. 'Luister, alsjeblieft.' Michael pakt haar hand. 'Ik zag je met die jongen en ik werd helemaal crazy. Daar gaat mijn vriendin, dacht ik. Hij heeft haar afgepikt. Ik was razend op die gast. Niet op jou, maar op hem. Ik wilde hem alleen laten schrikken. Ik kon toch niet weten dat hij niet kon fietsen. Wat deed ik nou helemaal? Als iemand dat bij mij deed, zou ik gewoon doorrijden, maar die sukkel begon als een gek te slingeren en daardoor viel jij.'

'Justin was woedend,' zegt Sharon. 'Hij wilde naar de politie gaan.'

'Ja, weet je waarom hij zo kwaad is? Omdat het zijn eigen schuld is. Hij kan niet fietsen, maar moet wel stoer doen en met twee fietsen rijden. En dan laat hij een meid klappen. Dat is toch een afgang! Hij is kwaad op zichzelf.' Misschien heb je wel gelijk, denkt Sharon. Ze zegt niks. 'Ik schrok me dood toen je viel,' zegt Michael. 'Zoiets verwacht je toch niet. Geloof me, Sharon, ik ben dol op je, daar komt het door. Bij

andere meisjes had ik dat nooit. 'Is dat echt zo?' vraagt Sharon weifelend. Michael knikt. Als een van mijn vorige chicks met een ander ging, dacht ik alleen: hoepel dan maar op, meer niet. Maar met jou is het anders. Ik herken mezelf niet.' Hij streelt haar wang. 'Je bent ook zo bijzonder!'

Sharon kijkt in zijn ogen. Wat ben je gek op me, denkt ze. Ik moet heel voorzichtig met je zijn.

'I love you,' fluistert Michael. 'Ook al maak je het uit, ik zal altijd van je blijven houden.' Hij wil haar zoenen.

Even aarzelt Sharon, maar dan laat ze het toe.

'Ik maak het helemaal goed,' zegt Michael. 'Ik trakteer je in De Papegaai.'

Sharon is dolblij dat ze Romeo het briefje met het nummer heeft afgetroegeld. Nu komen ze er nooit achter dat het Michael was die hen sneed. Ze zouden woedend op hem zijn en haar voor gek verklaren dat ze met hem is. Maar zij weet hoe het zit. Het komt allemaal omdat hij zo dol op haar is. De verkering is weer dik aan. Met hun armen om elkaar heen stappen Michael en Sharon even later De Papegaai binnen. Michael kijkt naar de pooltafel. 'Kun jij poolen?' vraagt hij. 'Nee,' antwoordt Sharon. 'Zal ik het je leren?'

Sharon knikt stralend. Ze vindt het superstoer. Michael pakt de keu. 'Eerst moet je weten hoe je hem moet vasthouden.' Hij doet het voor. Hij wil net de spelregels uitleggen als Justin binnenkomt.

'He, kijk eens wat een powergirl ik ben?' zegt Sharon trots. Maar Justin heeft geen aandacht voor het poolen en ook niet voor Michael. 'Heb je die scooter die buiten staat gezien?' vraagt hij.

Sharon schrikt. Justin heeft hem herkend! 'Welke scooter?' Ze loopt met Justin mee naar buiten.

'Deze,' zegt Justin. 'Met dat blauwe spatbord.'

Michaels scooter dus. Sharon wordt rood. Wat moet ze nu zeggen?

'Wat sta je daar nou?' zegt Justin. 'Misschien is die gast hier wel binnen. Hij heeft ons gesneden, hoor! Je had dood kunnen zijn.' 'Het kan hem niet zijn,' zegt Sharon. 'Dit is Michaels scooter. Hij is mijn vriendje, hoor. Doe niet zo belachelijk.' 'Zo gek is het niet, hij heeft een blauw spatbord,' zegt Justin. 'Dat is dan toeval. Je denkt toch niet dat mijn eigen vriendje ons gaat snijden?'

'Dat is niet te hopen,' zegt Justin. 'Want dan is hij wel

belachelijk agressief.'

'Michael is hartstikke lief,' verdedigt Sharon hem.

Door de opwindning merken ze niet eens dat Stef aan komt lopen.

'Hebben jullie hem gevonden?' vraagt hij als hij hen bij de scooter ziet staan.

'Ik dacht het even,' zegt Justin. 'Door dat blauwe spatbord. Maar hij is van Sharons lover.'

'Je zou denken dat het hem is,' zegt Stef. 'Zo'n spatbord zie je nooit.'

Nu begint Justin weer te twijfelen. 'Ik wil het toch zeker weten,' zegt hij. 'Sharon, jij hebt dat nummer toch?' Help! denkt Sharon. Het zit in haar tas, maar ze is niet van plan het te geven. Stel je voor dat ze erachter komen dat het Michael was. 'Ik heb het in mijn zak gestopt,' zegt ze snel. 'Ik moet het nog hebben.' Ze voelt in haar zak. 'Nee,' zegt ze. 'Wat raar. Hoe kan dat nou?' 'Kijk nog eens goed,' zegt Justin.

Sharon haalt alles uit haar zak. Het papiertje zit er niet bij. 'Ik heb het niet meer, wat stom!'

'Dat is dan lekker,' zegt Justin. 'Zo komen we er nooit meer achter.'

Gelukkig, denkt Sharon. Daar zijn we vanaf. 'Wie ga je bellen?' vraagt ze als Stef zijn mobiel tevoorschijn haalt. 'Romeo.'

'Die heeft het niet,' zegt Sharon. 'Hij heeft het papiertje juist aan mij gegeven.'

'Romeo heeft een fotografisch geheugen, weet je nog?' Nee, he, denkt Sharon. Neem alsjeblieft niet op. Vol spanning kijkt ze naar Stef.

'Hai mister,' hoort ze hem zeggen. 'Weet jij dat nummer van die scooter nog?' Stef schrijft de cijfers op. 'Nou, bedankt, dan hebben we hem. Je hoort het nog wel.' Justin kijkt Sharon aan. 'Ik weet niet met wat voor loser jij omgaat, maar het is hem dus. Die gast is gek. Je had hart- stikke dood kunnen zijn.'

'Helemaal niet,' zegt Sharon. 'Hij wilde jou alleen maar laten schrikken.'

'En dat geloof jij?'

Justin wenkt Stef. Ze lopen samen naar binnen. Sharon blijft buiten staan. Ze hoort haar vrienden tegen Michael tekeer-

gaan.

'Zo,' zegt Stef als ze De Papegaai uit komen. 'We hebben hem eens flink de waarheid verteld. Dat flikt hij niet nog een keer.

Je laat hem toch wel barsten, he?'

'Dat maak ik zelf wel uit,' antwoordt Sharon.

'Helemaal crazy!' Justin en Stef lopen weg.

Sharon kijkt hen na als Michael naar buiten komt. 'Sorry,' zegt ze.

'Hoezo, sorry?' roept Michael. Je hebt me verraden. Je eigen vriendje.' Hij haalt uit en geeft haar een klap in haar gezicht. Daarna pakt hij zijn scooter en hij scheurt weg. Sharon staat verbijsterd voor De Papegaai. Ze kan het niet geloven: Michael heeft haar geslagen! Ze voelt aan haar wang. Hij doet zeer. Maar haar hart doet nog veel meer pijn. Hoe kon dit gebeuren? In paniek belt ze Annabel.

Annabel is weer overeind gekrabbeld en fietst met Lucas naar haar huis. Ze hoort haar mobiel en haalt hem uit haar zak. Ik vertel Sharon wel even dat ik nu geen tijd heb, denkt ze. 'Sharon, ik...' Maar Sharon praat door haar heen. 'Annabel... Annabel, je moet me helpen! Michael...' 'Is het uit?' vraagt Annabel. Ze gebaart naar Lucas dat hij moet stoppen en ze gaat aan de kant van de weg staan. 'Heeft hij het uitgemaakt?' Het blijft stil. Ze hoort alleen gesnik. 'Sharon, wat is er? Zeg dan wat...' 'Hij... Hij heeft me geslagen...'

'WAT? Michael? Is dat echt waar? Waar ben je nu? Ik kom naar je toe.'

'Bij De Papegaai,' snikt Sharon. 'Het was voor De Papegaai. Ik... Ik weet niet wat ik moet doen.'

'Loop een eindje door,' zegt Annabel. 'Dan kom je in het park. Wacht daar op me, ik ben er zo. Hoor je me?' 'Ja,' snikt Sharon. 'Het is zo erg!' 'Ik kom eraan, Sharon, tot zo.' 'Wat is er met Sharon?' vraagt Lucas.

'Haar vriendje heeft haar geslagen,' vertelt Annabel. 'Ze is helemaal overstuur, ik moet naar haar toe. Dan gaan we daarna naar mijn ouders, goed?' 'Natuurlijk,' zegt Lucas. 'Wat een toestand.' Snel fietsen ze naar het park.

'Daar is ze!' roept Annabel als ze even later het park in fietsen. Ze wijst naar de waterkant. Sharon zit ineengedoken op een bankje. Annabel gooit haar fiets neer en rent naar haar vriendin toe.

Sharon hoort haar niet eens aankomen. Ze staart verdrietig in het water. Annabel gaat naast haar zitten en slaat een arm om haar heen. 'Wat verschrikkelijk.' Ze kijkt Sharon aan en dan schrikt ze. Er loopt een rode striem over Sharons wang. Lucas komt ook aanlopen. Hij wordt woedend als hij het ziet. 'Heeft die gast dat gedaan? Wat een klootzak.' Sharon schudt haar hoofd. 'Hij is juist heel lief. Het is mijn schuld. Ik doe het steeds fout. Eerst maak ik hem jaloers en nu heb ik hem weer verraden.' En ze vertelt wat er is gebeurd. 'Hij is niet lief,' zegt Lucas als Sharon is uitgepraat. 'Wie snijdt zijn vriendin nou met een scooter? En slaan? Sharon, dit is belachelijk! Je kunt niet zomaar gaan meppen. Hoe vaak heeft hij dit al gedaan?'

'Het is de eerste keer,' zegt Sharon en ze slaat haar ogen neer. Annabel kijkt Sharon aan. Ik geloof je niet, denkt ze. Ineens herinnert ze zich die keer dat Sharons wang dik was. 'En toen je van het krukje was gevallen?' vraagt ze. Sharon haalt haar schouders op. 'Toen gaf hij me per ongeluk een duw, maar dat heeft hij helemaal goedgeemaakt. En het was ook mijn schuld.'

'Sharon,' zegt Annabel, 'dat noem jij normaal? Waarom heb

je het me nooit verteld?'

'Dat durfde ik niet,' zegt Sharon. 'Ik was zo stom geweest, ik...'

Annabel voelt zich machteloos. 'Er klopt niks van,' zegt ze.

'Stel dat je een fout hebt gemaakt, nou en? Dit kan toch niet.

Je moet het uitmaken, Sharon. Je mag die jongen nooit meer zien.'

'Dat vind ik ook,' zegt Lucas. 'Dat joch spoort niet.' Annabel kijkt haar vriendin smekend aan. 'Maak het uit, Sharon, alsjeblieft...'

Annabel kijkt Sharon smekend aan.

'Oke, ik maak het uit,' zegt Sharon. 'Dat had ik al veel eerder moeten doen, maar ik dacht dat het aan mij lag.'

Annabel valt haar vriendin om de hals. 'Gelukkig. Ik vind het zo erg wat er is gebeurd.'

'Dus je bent niet boos op me?' vraagt Sharon.

'Waarom zou ik boos zijn?' zegt Annabel.

'Omdat ik niks heb verteld,' antwoordt Sharon.

'Dat snap ik wel,' zegt Annabel. 'Je was er zelf ook van in de war. Je durfde niks te zeggen. Ik moet je iets bekennen. Ik heb voor jou ook iets heel belangrijks verzwegen.' En ze vertelt Sharon over Bjorn.

Sharon schrikt heel erg. 'Wie gaat er nou met Clement om?'

En komt dat alleen door die stomme test?'

'Ja,' zegt Annabel. 'Bjorns wereld is ingestort.'

Sharon knikt. Ze weet hoe graag Bjorn piloot wilde worden.

'Hij had naar een oogarts moeten gaan,' zegt Sharon.
'Mijn vader moet altijd de ogen van piloten testen.'

Dat is ook zo, daar had Annabel helemaal niet aan gedacht.

Sharons vader is oogarts.

'We moeten Bjorn vinden,' zegt Sharon. 'En dan vraag ik of mijn vader zijn ogen test. Maar dat moet dan nog wel vandaag, want morgen gaan mijn ouders op vakantie.' Annabel kijkt Lucas aan. Ze zouden naar haar huis gaan, maar dat moet dan maar even wachten. Het is belangrijker dat Bjorn zo snel mogelijk naar Sharons vader gaat. 'Ik help jullie zoeken,' zegt Sharon. 'Dan denk ik tenminste ook niet de hele tijd aan Michael. Ze wrijft over haar zere wang. 'Loop ik niet voor gek?'

'Hoe kom je erbij?' zegt Lucas. 'Zo'n mooie meid kan niet voor gek lopen.'

Ze zijn bijna bij Sharons huis als ze een sms'je van Sharon krijgt. 'Het is uit! We komen eraan.'

Mooi zo, denkt Annabel. Dat is tenminste voorbij. Ze wordt weer boos op Michael als ze eraan denkt hoe slecht hij haar vriendin heeft behandeld.

Als ze even later Sharons straat in rijdt, slaat de spanning weer toe. Als alles maar goed gaat...

'Ik wacht hier wel even,' zegt Bjorn als ze bij Sharons huis zijn.

Maar zoals afgesproken doet Sharons vader de deur van de praktijk al open. 'Ha, Bjorn, goed dat je er bent. Ik wachtte al op je.'

'Op mij?' zegt Bjorn verbaasd. 'Ik heb geen afspraak, hoor.'
'Jawel,' zegt Annabel. 'Ik heb een afspraak voor je gemaakt.'
'Waarom?'

'Omdat ik wil weten of je ogen echt niet goed genoeg zijn om piloot te worden.'

'Wat is dat voor onzin?' roept Bjorn.

'Je wilt je hele leven al piloot worden,' zegt Annabel. 'En door

die maffe test van Lucas denk je dat het niet kan. Maar misschien kan het wel.'

Nu wordt Bjorn kwaad. 'Waar bemoei jij je mee? Het kan me geen bal meer schelen dat ik geen piloot kan worden. Dag, zus, ik loop wel naar huis.'

'Doe dat!' roept Annabel als hij bij het hek staat. 'Dan bel ik nu papa en mama om te vertellen waar jij vandaag bent geweest en waar je de hele zomer hebt uitgehangen.' Bjorn draait zich met een ruk om. 'Nee, dat doe je niet.' 'Je hoeft alleen je ogen maar te laten testen,' zegt Annabel. 'Je mag kiezen.'

'Chantage dus,' zegt Bjorn. 'Ik moet nu wel.'

Boos loopt hij achter Sharons vader de spreekkamer in.

Terwijl Annabel wacht, komen Sharon en Lucas aanfietsen. Vol spanning wachten ze op Bjorn.

Annabel knijpt van de zenuwen in Sharons hand als de deur van de spreekkamer opengaat. Maar als ze Bjorns gezicht ziet, weet ze genoeg.

'Met mijn ogen is niks aan de hand,' zegt hij stralend. 'Ik kan toch piloot worden.'

'Geweldig!' Annabel valt haar broer om de hals. 'Ik ben zo blij voor je.'

'Gefeliciteerd,' zegt Sharon.

Nu stapt Lucas naar voren. De jongens staan een tijdje tegenover elkaar. Geen van tweeën weet iets te zeggen. 'Super,' zegt Lucas dan. 'Gefeliciteerd.'

Bjorn knikt. 'Dank je. Lucas, ik heb je laten zakken. We zouden samen op vakantie naar Frankrijk gaan, weet je nog?' 'Ja,' zegt Lucas. 'Maar in de herfst is Frankrijk ook mooi, hoor.' En dan moeten ze alle twee lachen.

Annabel kijkt naar Lucas en Bjorn, die samen weglopen. Het is net alsof er nooit iets is gebeurd. Hun vriendschap gaat gewoon weer verder waar die was gestopt, alsof Clement nooit heeft bestaan. Ze hoort Bjorn nu al plannen maken voor dit weekend om samen te surfen. Om jou hoef ik me niet meer druk te maken, broertje, denkt ze.

Ze belt Kars nooit op haar mobiel, want dat is te duur, maar dit is een uitzondering.

Kars klinkt geschrokken als hij haar aan de lijn krijgt. 'Er is toch niks ergs?' vraagt hij.

Jawel,' zegt Annabel. 'Iets heel ergs. Romeo's oom rijdt over drie weken naar Frankrijk. We hebben geloot wie er mee mocht, en ik heb gewonnen, dus ik moet over drie weken naar je toe.'

Kars gaat helemaal uit zijn dak. 'Hoe vindt hij het?' gebaart Sharon.

'Hij vindt er niks aan.' Annabel houdt grijnzend haar mobiel bij Sharons oor.

'WAUW... AMAZING... SUPER!'

Sharon moet het toestel van haar oor afhouden, zo hard schreeuwt Kars.